

POR Gazeen 60

Úvodník

Ahoj,

už jen vymyslet takto neoriginální pozdrav mě poměrně psychicky vyčerpalo... Vím, že vás informace o mé maličkosti vůbec nezajímají, ale nemůžu si pomoci... Jestli totiž někdo prožívá pocit vyhoření, já bych se diagnostikovala spíše na nejvyšší stadium psychické destrukce. Dny se mi slily do jedné šedé šmouhy, která se přelévá zas a znova tokem času. Hodiny strávené spánkem se dají spočítat na prstech jedné ruky a vzhledem k mé ignoraci blahodárných účinků kafe a koly se protloukám většinou dní s přimhouřenýma očima, bodavou bolestí na spáncích a pocitem, že v konkurzu do další zombie apokalypsy bych uspěla na jedničku. Tedy pardon... Na desítku... A o víkendu pracuji, abych měla na vánoční dárky. A pak znova dokola.

Vzhledem k mému rozpoložení si jsem vědoma velkých nedostatků v mé šéfredaktorské činnosti v tomto trimestru. Můj strach se stupňoval s každým dnem, který mě přibližoval k datu uzávěrky a následně k termínu, kdy musel být Porgazeen nasázený a poslaný do tiskárny. Jak strašně jsem se bála, že kvůli mé neschopnosti umřeme. Zase. Ale stal se zázrak, a to přímo vánoční. Nechci tvrdit, že v tomto čísle objevíte všechny články naslibované na schůzce, či že nás neohrožovaly nepřátelská rychle ubíhající data, ale redaktoři udělali obrovský kus práce. Dokonce je zde zajímavá (byť logická) úměra, že čím mladší, tím výkonnější byli.

I když to na tomto místě asi nevyznívá tak upřímně, jak bych si přála, opravdu děkuji vám všem, co jste se na tvorbě tohoto časopisu přímo podíleli, a také štědrým sponzorům, kteří zaštilili celé toto vydání (výraznější dík dále ;). Jsem ráda, že tak významné číslo, jako je toto, bylo naplněno bez větších obtíží, a doufám, že tímto jubilejním vydáním se nám otevírají další možnosti a snad se s novou krví odhodlání studentů přispívá do této tiskoviny zase rozproudí.

Ted' bych asi celý podivně splácnutý úvodník měla zakončit nějakým velice povzbudivým výkřikem, pokud možno lehce ochuceným špetkou vánočního kýče. Jak jsem psala výše, něco takového po mně nyní nemůžete chtít. Nicméně abyste věděli, že mi na vás, oddaných čtenářích, záleží, přeji nám všem plno prospaných hodin, množství prožité sváteční atmosféry, maximum načerpaných sil a minimum nabraných kil!
V novém roce na viděnou!

Uctivý služebníček
El Chlebounová

OBSAH

Kalendárium	3
Miss aneb sen každé dívky	3
Stalo se	4
Ohlédnutí za Leliem	4
BBBěstvina	5
Z primánských testů	5
Rozhovor s pí. ř. Dluhošovou	6-8
StetiMUN	9-10
6+0 faktů o Pzeenu	10
MOOC za Mucq	11
Cvičení s pí. Bidlákovou	12-13
Rozhovor s pí. Bidlákovou	13
Když zaklapneš kufr	14
Anketa ze zahraničí	15-19
Anketa s profesory	20-22
6+0 seriálů	23
Přání k narozeninám	24-25
Epochální výlet do zoo	26-27
Terciánské deníky	28-29
Čile do Chile	30-31
Z archivu	32-33
Friendzone	34
Poezie	35
Vanndamm	36
Jazyková směsko-stránka	37
Veselé unavené Vánoce	38
Perly svini(m)	39

KMD – Balety i činohry

Obě části našeho klubu navštívily zajímavá divadelní představení.

Týden vědy a techniky

Porgáni nakoukli pod pokličku chemiků, fyziků a biologů v různých pražských ústavech

Kulatý stůl o komunálních volbách

Se studenty přišli diskutovat bývalí absolventi a profesori PORGu, kteří se veřejně angažují právě v

komunální politice. Debatovalo se o smyslu a důležitosti politické angažovanosti.

Socialistický den

Opravdu neopomenutelná akce. Dopoledne se vyučovalo o důležitost VŘSR, odpoledne se konala beseda se studenty a rodiči o jejich každodenních problémech života v socialistickém táboře. Kupředu levá!

Lékaři bez hranic a ebola na PORGu

Debatovalo se o nebezpečí tohoto viru, seznámili jsme se s činnostmi této organizace.

Stane se:

RunPORG na pražském půlmara-tonu

Náš oddíl elitních běžců opět po-koří rekordy! Alespoň doufáme;-).

Miss aneb sen každé dívky

Je mi třináct let a jsem terciánka na PORGu. Jestli je něco, co byste o mně měli vědět, tak to, že moje sebevědomí prakticky neexistuje.

Jsmo teď na škole v přírodě a instruktoři vyhlásili, že bude soutěž Miss Štúrovo. Na papírky jsme měli napsat jméno podle nás nejhezčího studenta, profesora anebo instruktora. Jednu holku a jednoho kluka. Tak jsem hlasovala pro svoje favority.

Řekli mi, že mě vybrali. Že se musím účastnit té soutěže. Bude to večerní program. Mám si připravit volnou disciplínu. Bude tam i promenáda. Nechci tam, nechci, nechci, NECHCI, N-E-CH-C-!!!!

Přesvědčili mě. Jdu tam. Ale pořád nechci. Nevím, kdo pro mě hlasoval. Prý to není špatný vtip mých spolužáků. Ptali jsme se. Ale pořád si nejsem jistá a dost se bojím. Budu recitovat báseň a můj kamarád, který taky dostal dostatek hlasů na účast v soutěži, k tomu bude hrát na kytaru. Uvidíme.

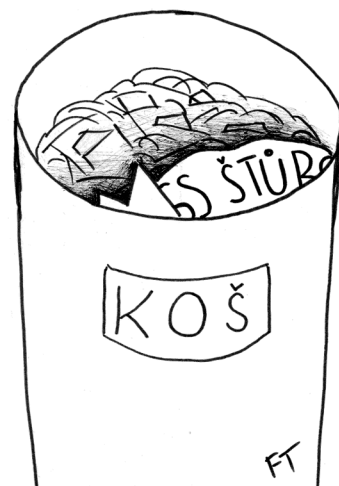
Je to tady. Tísňíme se za závěsem, a všichni potenciální Miss a Missáči PORGu – studenti, profesori i instruktoři – jsou nervózní. Začíná se. Krátké představení se s otázkami od poroty, volná disciplína a promenáda. Vše hodnotí porota, (skládající se stejně jako soutěžící ze studentů, profesorů i instruktorů). Já a můj kamarád získáváme až moc devítek s desítkami. Nesmím vyhrát, už jenom moje účast je problém sama o sobě, rozhodně nesmím získat korunku. Přichází čas na vyhodnocení Miss sympatie, o které rozhodují diváci – studenti hlasitostí podporujícího řevu. Samozřejmě jsem prohrála. Ale teď přichází vyhlášení na základě bodů získaných od poroty. Cítím se strašně.

Vyhráli jsme. Dostala jsem i korunku a šerpu. Nechci ani jedno. Spolužáci se mi smějí. Křičí. Nejsou to hezké věci. Jdu co nejrychleji na pokoj. Konečně v bezpečí, korunku házím do skříně, hlavně ať se na ni nemusím dívat. Avšak bezpečí pokoje je jenom mylná představa, pořád je tu totiž Facebook. Obrázek s reakcí spolužáka na mé „vítězství“ získává více „lajků“ než moje profilovka.

Další den. Diskotéka. Spolužáci na protest proti výsledku té nešťastné soutěže odmítají tancovat a mluvit se mnou a mými kamarádkami. Diskotéku jsme si moc neužila.

Je o dva roky později, jsem v kvintě a tohle píšu na škole v přírodě někde úplně jinde. Už jsem se přes to všechno přenesla, ale pořád to není úplně příjemné. A asi se jedná o jednu z nejhorších věcí, co jsem na PORGu zažila. A tu vzpomínku si s sebou ponesu na vždycky. Nechci tu nikoho obviňovat, pouze jsem potřebovala někomu říct svoji část příběhu. Můžete tomu třeba říkat terapie.

Miss Štúrovo 2012

Stalo se

Down, Mr President! * Bisár * Všichni chodí pozdě. Prima skóruje * Umřela nástěnka, ale den nato si prošla reinkarnací * V. Š. a A. P. vyhozeni M. B. za jedno jediné, na půl úst vyřknuté anglické sprostě slovíčko. * Septima se baví. Na váš účet * M. A. žblebl blbost o M. J., ta si na něj došlápla, on hodil vinu na V. V., který vynadal E. Ch., která se až od Š. L. dozvěděla, kdo za Michal karty tak, aby mu zůstalo ego * Otevřený ČUVUN. Všichni čučí. * Při táboráčku nechytla škola. * Francouzi. Tentokráte bez pohrom. * Jak Roleček do neštěstí přišel aneb septimě začala filosofie * Š. V. na modro. Škoda, že si toho nikdo neVšiml * Masky koně použita na nebohého D. T., ten hrozí vyrážkou * P. V. těší mnohé * J. T. vytrhnut z náručí T. H. neočekávaným infarktem * Byli jsme sociální. * Septima se se svými výpadky proudu začíná podobat městečku Ember * Kvarta byla za svůj výtah pěkně vytahaná za uši *

T. Bella H. neví jestli s J. Jacob T. či A. Edward L. aneb Twiporg (To už bylo dávnějc, teď to má jasný)* Š. V. friendzoned again, and again, and again... * A není v tom sám. Aneb Mikulášovy patálie * L. S. konečně nezadaná. Mno, i když... * D. H. na druhou * E. Hu. kašle na F. Ch. a ten zas na holky * P. N. + rytíř Jarda * J. Ž. + D. P. minimálně hačají na čaji * P. V. - G. R. Nadobro. * Sexuální dusno v kvartě je čím dál nedýchatelnější * M. P. + V. H. si stále dokola vyjasňují a zatemňují svůj vztah * M. S. se pokouší rozšiřovat mononukleózu na OpenGate * Stálé stálice: J. K. + Rebeka ; V. H. + J. V. ; J. J. též stále věrný * Poprvé od dob svého založení byl MathRace k něčemu užitečný, aneb J. Š. + A. Z. se propočítali do vztahu

Lelio

Nějak jsem se dostala k tomu, že jsem se na Ořechovku, kde se profesorské divadlo hrálo, dostavila dvakrát, a tak jsem se vám o něm rozhodla něco málo napsat. Nejprve pro tu jistě nepatrnou menšinu, co si představení nechala utéct. Po předloňském úspěšném představení Lucerny od Aloise Jiráska se učitelský sbor rozhodl secvičit hru italského dramatika 18. století Carla Goldoniho. Nepoužili však originální název – Lhář, ale Lelio, což je jméno hlavního hrdiny, kterého si zahrál pan profesor Haláček. Svou roli zvládl opravdu přesvědčivě, ale ani ostatní nezůstali pozadu. Zvláště jeho vždy nápomocný sluha v podání J. Bukovského. No řekněte, komu s Kolombínkou à la A. Výškovou nepřišli roztomilí? Děvčata, kdo by snad nechtěl mít věrné cítěle jako M. Arnota v roli Ottavia či v D. Langa v roli Florinda? Kterým pánům by neposkočilo srdce, kdyby při procházce městem zahlédli na balkóně dámy jako Rosauru (K. Fišerová) a Beatrici (M. Janichová)? Mnohé z nás zvedly ze židle i pradelny v podání L. Hillové a M. Stoilové. I přestože tatíček Huliciusová byl zahrán bravurně, všichni diváci poslední reprízy nedočkavě vyčkávali tatíčka Tatíčka spolu s

momentem, kdy ho dcery osloví, aby se tedy mohli zasmát. Dále dáma v černém Cleonice – Z. Bidláková, která nám kromě hereckého výkonu i zazpívala za hudebního doprovodu L. Pospíšilové, jež do toho ještě stíhala hrát roli gondoliéra. A nakonec nezapomeňme na výkon pana školníka. Chudák, s krajkou se tahá a Lelio si radši někde halá, než aby mu zaplatil... Zkrátka – už se těšíme, na co nás pozvete tento školní rok!

Lucie Stejskalová, septima

BBBBBěstvina

K septimánsko-primánskému výjezdu na Běstvinu se váže tolik zajímavých a zábavných událostí, že je ani nelze všechny vypočítat. Když jsem si začala sepisovat seznam motivů, situací a hlášek z těchto čtyř pozoruhodných dní, zarazila mne do očí bijící skutečnost. Až neuvěřitelné množství slov se k Běstvině vztahuje nejen po stránce faktografické, ale i díky stejnému počátečnímu písmenu!

Bus brzdí a boří bránu bašty biologů. Byrokrat blokuje budovu. Bydlíme blahobytně v bungalovech. Banda bažantů bude blažená. Bahno balí boty a bundy brunetů, brunetek, blondýnů i blondýnek. Bojovníci a bojovnice v bikinách běží blátem, boulí bulvy, bouchají na bubny, bubnují na bonga. Bum, bum, bác! Bavíme se bájí, bezvadnou báchorkou o banánu: Byli, byli, bratři bojovníci, božští bohatýři bez bázně. Bojovali o bubák banánu. Bezesporu blboučkový blábol.

Brzký budíček (b)řídila buditelka. Bábovky brečely. Bezstarostný bohém Bukovský bohorovně brnkal Beatles, broukal bigbeat, blues, balady. Bystroduchý boss besedoval. Bude báječný bál - barský banket božstev. Bortlík brčkem bezmyšlenkovitě bublá borůvkovou bowle-barmanův „best“. Bombardáči a bukanýři bdí, briefingují a brainstormují, bědují. Bojovka bude buhvídky! Budete se bát, bažanti! Bojovníci bzdí, bomby bouchají a budí Budulínky, burcují běstvinské babky, ba i bystrouchá benga brázdící bažiny- bacha! Bože, belzebubi, bestiální bubáci, bizarní bytosti bombardují bukvicemi, běsi běsí břízkami, buky i bory! Bázlivci bekají. Buřičští bažanti bojkotují bojovku baterkami! Bídáci! Bláto 3: boty 0.

Bledule bezostyšně bagatelizuje „bláhový bohlelav“. Blouzní, bacilonosička! Bliju, bliješ, blije-

me. Bláznivý blázinec, bolesti břicha. Bajo, boule bolí!

Byť bydlo bručounů i brundibárů, bublala báječná bašta i bezkonkurenční bumbání: boloňeza (bez bujónu), burgery, brambory, buchty, bábovky, bulky, bochánky, biskity, banány, broskve. Bertík básní: „Báječné, brilantní bistro!“ Bára bádá: „Byl by burčák, bordó, bublinky?“ Betty: „Bajo, bodlo by. Bohužel, byť benevolentní boss, bude bezvinná Běstvina.“

Bezpečné boje (bez balistiky) bodujeme. Bujaří bohatýři běželi bosí blátem. Basketbal byl bezvadný, balon bouchal, bezpočet brutalit! Bonusové batikování a barvičkování: bělostný baret bude brzy bílomodročervený.

Batůžkáři si blahopřejí, berou balíčky. Budou brázdit brázdy Běstvinska bezmračným blankytem! Bout: OheB. Bingo! Bedna! Blyštivé bohatství, brože, bižuterie, brokát, blbinky, bonbony, bonus: banány. Billion bágglů a brašen balí bezmocní bacilonosiči. Bolestní se baví balíčkem bangu. Balancujeme na břitvě.

Byla bezvadná, bezkonkurenční Běstvina.

Betty Nevosadová
septima

Z primánských testů

Historie vědy

Na otázku: Proč se vývoj poznání ve středověké Evropě zpomalil?

XY: Kvůli 1. a 2. světové válce, všude byl zmatek a nebyly prostředky a podmínky na vynalézání.

YZ: Protože se lidé v Evropě museli bránit tuhé zimě.

XX: Kvůli morovým aférám.

YY: Protože už toho nebylo tolik k vynalézání.

Úkol: O každém uvedeném napište, čím se proslavil a kdy přibližně žil:

Archimedes: Proslavil se, že vymyslel demokracii.

Gregor (Řehoř) Mendel: XY: vymyslel auto; YZ: gregoriánský chorál; ZZ: lodní šroub

Jaroslav Heyrovský: ZY: Pythagorovu větu; několikrát: oční čočky

Otto Wichterle: YX: objev vakua; ZZ: knihtisk 1450;

YY: horkovzdušný balon

René Descartes: YX: oční čočky; XX: fotoaparát;

ZX: Běžel maraton, aby oznámil vítězství, a únavou zemřel, ale stihl to ohlásit.

poskytla Magdaléna Janichová

ROZHOVOR S ŘEDITELKOU PORG – GYMNÁZIUM A ZÁKLADNÍ ŠKOLA O.P.S. DAGMAR DLUHOŠOVOU

Dagmar Dluhošová pochází z Ostravska a vystudovala obor matematika a chemie na Pedagogické fakultě v Ostravě. Od roku 1985, kdy dostudovala, učila, stala se zástupkyní ředitele a pak i ředitelkou postupně tří ostravských základních škol. Na té poslední, Ostrčilově, vybudovala bilingvní výuku a ředitelovala 14 let. Mimoto učila na středním odborném učilišti, také v Ostravě. Spolupráci s PORGem zahájila v roce 2010, od roku 2011 je ředitelkou PORGu Ostrava a od roku 2014 je ředitelkou celé společnosti.

ZAČÁTKY

V Ostravě jste neměla snadnou úlohu, vaše porgovské začátky provázela negativní mediální kampaň ze strany Ostravanů. Myslím, že se tam zavírala hokejová škola.

To byla škola, která nejdříve byla hokejová, později se už neprofilovala takto sportovně, takže byla škola jedné městské části, kde postupně ubývaly děti, a ta škola byla kapacitně naplněná třeba do jedné třetiny. Obec se rozhodla, že prostě tu školu zavře a děti se rozejdou do škol, které byly v okolí. Těch bylo ještě třeba šest dalších. No a samozřejmě že negativní kampaň byla ze strany nějakých ultrapravicových jedinců, kteří tam cosi vykřikovali, když se prodávala budova na zastupitelstvu města.

Představuji si, že to určitě nebylo moc příjemné. Máte pocit, že se náhled Ostravanů na školu změnil? To se hlavně mimo jiné ukazuje v počtu nových žáků. První rok to bylo 27. Jak to postoupilo za tři roky?

Myslím si, že ten pohled na školu už je jiný, ale především díky práci kantorů. Tam můžete mít sto billboardů a čtyřicet letáků a padesát příruček a můžete to prodávat všude možně, ale úplně nejskvělejší reklama je, když prostě rodič, který tam má dítě, sdělí dalšímu potenciálnímu rodiči, že to je super a že tam prostě to dítě může dát. Takže tam ti naši rodiče dělají bezva reklamu a myslím si, že to funguje.

Z OSTRAVY DO PRAHY

Co Vás nejvíc překvapilo na PORGu, nejdříve jako ředitelku školy a pak i celé společnosti?

Já jsem samozřejmě PORG znala z médií, sledovala jsem ho, znala jsem pana Klause, znala jsem jeho práci, takže pro mě PORG byla škola, která se naprosto vymyká soukromým školám. Nemám moc valné mínění o stavu soukromého školství vůbec,

takže mně přišlo, že ta škola vede odněkud někam a že je prostě zajímavá. Že to nebyl jen mediální obraz. Jak jsem obě školy poznávala, zjistila jsem, že v ní jsou velmi šikovni pedagogové, že ty školy jsou postaveny nikoliv na zlatých klikách a interaktivních tabulích, ale na vynikajících učitelích, osobnostech, a že v nich jsou velice kultivovaní studenti a taková příjemná atmosféra. Libeň a Ostrava mají určitě velmi podobnou atmosféru tím, jak jsou obě malé. Krč je jiná, protože tam už dvě třídy v každém ročníku takovou tu rodinnou atmosféru trochu nedovolují, pochopitelně.

Kde vidíte PORG za deset let?

(smích) To je otázka. Já si myslím, že koncepce PORGu je nastavená dobře, jen je třeba precizovat některé věci, jako například školní vzdělávací programy, které mají svůj vývoj a musí se přizpůsobit i době. Já PORG i za deset let vidím jako vynikající školu, sledující moderní výukové trendy.

Dá se říct, že směřujeme spíše k ponechání autonomie jednotlivým školám spíše než k nějakým velkým změnám z nejvyššího vedení?

Přesně tak. Ta autonomie škol je důležitá, protože kdo jiný než management té dané školy tu školu zná, ví, co škola potřebuje, a tak dále. Ředitel společnosti školy zastřešuje navenek, vystupuje jménem společnosti, dělá různé výkaznictví směrem k magistrátu, k ministerstvu školství, protože tím, že PORG je začleněn do sítě škol, máme samozřejmě i nějaké dotace. Dál je ředitel společnosti zodpovědný za to, že místní ředitelé budou mít prostředky na to, aby zaplatili dobré kantory, pořídili kvalitní učebnice, prostě aby se školy mohly rozvíjet. A to je v této chvíli moje role.

STRUKTURA PORGU

Ted' je rozdělení takové, že PORG Libeň a věřím, že i Nový PORG, fungují jako samostatné jednotky, co se týče financí nebo rozhodování... Je to dáno smlouvou, která vyprší v roce 2016. Obnoví se tato smlouva?

Nebudu teď předjímat, jestli se obnoví, jestli nebude prostor pro další jednání, pro další upřesnění. V každém případě mají jednotliví ředitelé větší kompetence a je tu dále prostor na dojednávání, na upřesňování a tak dále. Takže ta smlouva může být stejná, může být i dopřesněna. Nebude asi diametrálně odlišná.

Jaké kompetence byly dány ředitelům v poslední době?

Ředitel jako takový je zodpovědný za školu samotnou. Je zodpovědný za personální obsazení, je zodpovědný za výchovně-vzdělávací činnost a je zodpovědný za finance. Ode mě dostávají ředitelé mantinely, odkud kam se mohou pohybovat, a musí se s tím nějakým způsobem poprat.

Mantinely ve finanční sféře?

Mantinely ve finanční sféře, s tím, že ten ředitel si vybírá pedagogy. Potom po té technické stránce ode mě dostává mantinely třeba platové. Jinak je plné právo ředitele, zda si na to vezme na pomoc senior teachera nebo si vezme zástupce nebo někoho jiného. Je to jeho plná zodpovědnost.

Takže se dá říct, že nemůžete ovlivnit, jací lidé budou vyučovat na jednotlivých školách?

Ovlivnit to můžu, z kompetence ředitele společnosti, ale moc nechci. Myslím si, že ředitel, který je ve své škole dennodenně, sám nejlépe ví, koho tady má a koho tady chce mít.

Stalo se tedy někdy – vy jste tedy ve funkci půl roku, jestli se nepletu – že jste takhle zasáhla do personálních kompetencí?

Nezasáhla, protože mám pocit, že mám poměrně dobře nastavenou komunikaci s řediteli. My se dohodneme. Takže nemusím zasahovat, není to ani můj styl práce. Já jsem vždycky vstřícná a chci dohodu.

ŘEDITELKA SPOLEČNOSTI

Jak vlastně probíhal váš nástup do funkce? Kdo vám místo nabízel? Nebo to zařizoval ještě pan Klaus?

Já jsem tu nabídku dostala od pana předsedy správní rady.

A teď když jste paní ředitelka celé společnosti, jakou roli hraje správní rada v řízení PORGu? Každý Porg to má nastaveno jinak. Starý PORG, tam správní rada nemá kompetence, jestli to chápu správně, Nový PORG, tam už je správní rada má.

Tady je to nastaveno tak, že musíme oddělit dvě věci. Co se té hierarchie jako takové týká, tak tam je správní rada. Správní rada jmenuje a odvolává ředitele společnosti. A ředitel společnosti řídí prostřednictvím výkonných ředitelů jednotlivé školy. Tak je to v tom statutu popsáno. Správní rada PORG – gymnázium a základní škola o.p.s., jak je oficiální název, vlastně zastřešuje všechny tři školy. Škola libeňská, škola ostravská a krčská se liší rozdílnými koncepty vzdělávání. Ale je to jedna společnost. Jinak co se týká financování a tak dále, je to prostě jeden balík financí.

To znamená, že školy sdílejí finance?

V podstatě ano, protože když vezmeme školy, které jsou menší, což je Libeň a Ostrava, tak když by si chtěly koupit něco většího, něco v řádu milionů korun, tak potom v tom financování, jak je nastavené, a při školném, jak je nastavené, by na to nemusely mít. Ale tím, že je to jeden balík peněz, tak se dělají priority na investice pro jednotlivé školy. Hospodaří se z jednoho balíku peněz.

Každá škola má tedy svůj vlastní rozpočet ze svého školného plus přispívají do nějakého společného fondu?

Ne. Každá škola má příspěvek ze dvou zdrojů. Jednak je to školné, které se vybírá, na každé škole je jiné. Druhý zdroj příjmu je státní dotace. Protože tím, že jsme zařazeni do sítě škol, máme devadesát procent státní dotace. To jsou dvě příjmové stránky. No a samozřejmě že další významnou příjmovou stránkou jsou sponzorské dary. O ty se snažíme. Když sponzoři přejí naší škole, tak je to fajn, o to nám zvyšují tu příjmovou stránku a o to víc si můžeme dovolit.

Jací jsou naši sponzoři v tuhle chvíli?

Sponzoři jsou z řad rodičů, velkým sponzorem je v tuhle chvíli Kooperativa, ta je velkým sponzorem právě Nového PORGu. To je v tuto chvíli náš největší sponzor.

To znamená, že Kooperativa přispívá do rozpočtu Nového PORGu, ale už ne do rozpočtu společnosti?

Tak.

Jinak tedy rodiče, hádám spíše opět z řad Nového PORGu a PORGu Ostrava?

Tady v Libni, mám pocit, jsou také sponzoři.

LIDÉ NA PORGU

Nástup pana Lišky na Nový PORG byl kritizován ze strany studentů hlavně pro určitou neviditelnost nebo to, že se o té věci do poslední chvíle nevědělo. Byla nějak připravovaná předem? Probíhala nějaká diskuse s rodiči, se správnou radou? Jak to vlastně celé probíhalo? Protože to je právě jedna věc, kterou studenti kritizovali nejvíc – že nevěděli. Že nevěděli, za jakých okolností odešel.

Dostala jsem dva otevřené dopisy studentů, vím, že to tak bylo. Nicméně, my jsme se s panem Martinem Metelkou dohodli, že nebudeme mezi rodiče, studenty a pedagogy komunikovat o jeho odchodu z Nového PORGu. Takže vzhledem k tomu, že jsme si to slíbili, tak já to plně respektuji. A bohužel takto jsem odpovídala rodičům i studentům a jsem si plně vědoma, že jsem je tou svou odpovědí neuspokojila.

Čekala jste ten odchod?

Ano.

Kdo vlastně teď převzal vedení PORGu Ostrava?

Moje role je teď trochu schizofrenní, protože Ostrava je nejmladší sourozenec ze všech tří škol. Navíc, musím říct, že zatímco tady nábor studentů není takový problém, tak v Ostravě se s tím přece jen potýkáme, protože je to kraj s poměrně značnou nezaměstnaností, platí se školné, je nadbytek škol, málo žáků, takže se musí zapracovat, aby ta škola byla plná. Momentálně tam ještě nemám žádného nástupce, kterému bych mohla to dítě svěřit. Takže v tuto chvíli ještě tu školu řídím já, byť vlastně tam mám střední management – mám tam dva zástupce ředitele. Pevně doufám, že jsem si vybrala dobře. Když vidím například během tohoto týdne, kdy jsem na pár dní v Praze, jak ta škola funguje, tak si říkám – ano, vybrala jsem si dobře.

(Rozhovor provedl a zapsal Nikolas Petrov, oktáva)

V minulém školním roce nás opustili:

BUĽKA Z MASLEM ANEB MÓW DO MNIE PO CZESKU!

Kvintáni navštívili s pp. Langem Štětín, aby si zde zadelegátli na StetiMUNu. Vysvětlovat, co to je MUN, by bylo na PORGu plýtvání toneru tiskárny, a proto rovnou k věci.

Den první

Zima – tma - Florenc. Vyjíždíme směr Berlín. Cestu zkracuje komfort žlutých autobusů, kávačka, horká čokoládíčka a sváča z domova. Vystupujeme na berlínském letišti Schönefeld a hledáme, kam si sednout, než nás vůně Schokoladentorte lapí a nepustí po celé dvě hodiny. Mikrobus směr Štětín je narvaný k prasknutí a horko v něm uspává sardinky vevnitř. Krev tekoucí z nosu jedné sardinky znamená pozdvižení a polští cestující se dohadují, co by dotyčný szanowny pan měl a neměl dělat. Věčná dilemata – zaklánět, nezaklánět, držet nos, nedržet nos. První otázka na organizátorku Annu po příjezdu zní: Kde je moře? Přátelé, ve Štětíně moře není! Ano, je tam sice přístav, ale ten je i v Děčíně. Na zklamání jsme zapomněli hned během úvodní (ač nesmělé) „párty“.

Den druhý

Zahajovací ceremoniál byl, ruku na srdce, dlouhý a nudný. Jediné

oživení přinesl tak trochu experimentální sbor, který zpíval *We are the world* asi o septimu níž a o sedm dob dřív než hrála kapela, a paní plukovnice z *US Army*, která měla po hollywoodsku emočně přepjatou řeč o Krymu. Soucit s organizátory i v těch nejtvrděších srdcích ruských delegátů vyvolala první patnáctiminutovka, kdy byla v celé čtvrti neplánovaně přerušena dodávka elektřiny. Na večer si pro nás naši hostitelé připravili procházku Štětínem, která byla periodicky přerušována asi desetiminutovými zastávkami s výbuchy smíchu. Oni mluvili polsky a my česky. Která řeč je podobnější

ruštině? Která je dětšější? Kdo dokáže lépe vyslovit *Bib vlk pln žbrnd zdrhl hrd z mlh Brd skrz vrch Smrk v čtvrt' srn Krč?* A kdo *dždžysty* (sychravý)? Na přetřes přišly i sklepy, pivnice, záchody, šukání atp. Poláci češtinu prostě milují a má adoptivní maminka to dokazovala neustálým „*Mów do mnie po czesku!*“, načež mou snahu vymyslet nějakou reprezentativní českou větu kvitovala upřímným rozveselením, nemluvě o nezadržitelných salvách smíchu, když jsem se snažil dát dohromady alespoň refrén *Jožina z Bažin*.

Den třetí

O podobná osvěžení nebyla nouze ani ve výboru, ve kterém seděl autor tohoto článku. Zásahu na tom mají alotria portugalské delegátky, která očividně nepochopila, co je to MUN, a volně hovořila. Nemluvě o tom, že jako formální Point of Information kladla otázky typu: „Co tě v životě inspiruje nejvíce, zástupce Mexika?“. Večerní neoficiální párty rozdělila delegát-

stvo na dva tábory, na první hurá tábor sestávající asi ze sto šedesáti lidí a na sdužení srbů-abstinentů, které si v počtu 3, slovy tři, uspořádalo vlastní pařbu se specialitami tamější kuchyně. Nedovedete si představit to dilema, když se vás zeptá hostitelka, jestli byly chutnější *polskie* nebo *ruskie pierogi*. Samozřejmě že ty ruské byly lepší, ale říct to by znamenalo oheň na střeše, zvláště pak když jedna z prvních vět, kterou jsem slyšel polsky, zněla *Nienawidzimy szwabów i rusków* (skopčáky a rusáky). Z této překerní situace jsem umně vybrusil tím, že jsem odpověděl náhodnými rychle vyslovenými českými slovy a hostitelka se tvářila, jako že rozuměla.

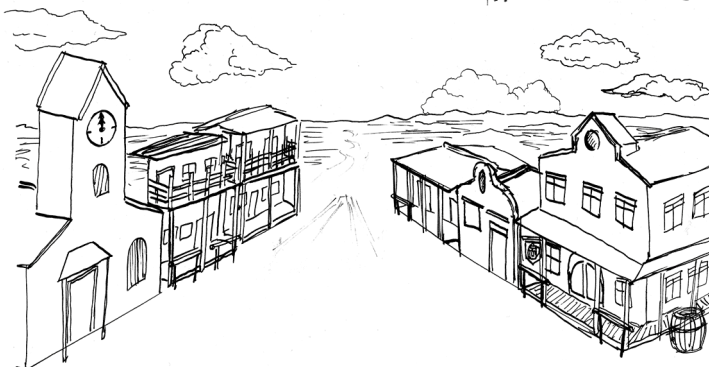
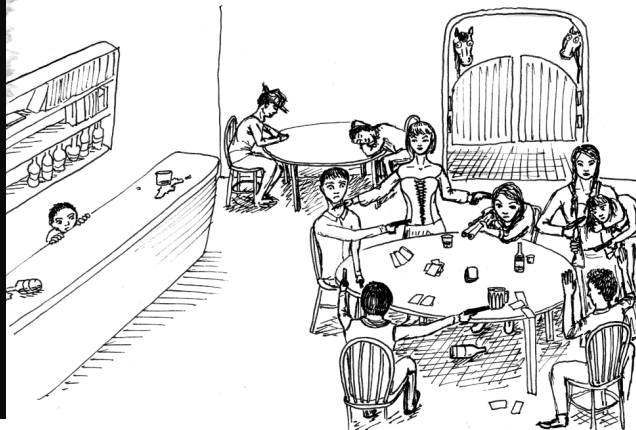
Den čtvrtý

Závěrečná ceremonie se nese ve znamení nervozity pro ty, co mají přednášet nějakou řeč, a ve znamení smutku pro ty, co si zde našli nové kamarády. Dobrou zprávou je, že někteří nizozemští i kanadští delegáti byli předsedajícími svých výborů pochváleni za vynikající aktivitu během diskusí. Ještě lepší zprávou je, že přinejmenším polovina lidí, se kterými jsem se loučil, do své poslední věty adresované mně nějakým způsobem zakomponovala slovo PORGMUN. Zdaleka nejlepší zpráva však zní, že právě píšu tento článek, poněvadž to znamená, že jsme přežili uražené zrcátko v Drážďanech, a za saskou barokní perlou jsme zase překonali šok ze zprávy, že kousek od místa, kde jsme právě byli, havaroval autobus z Berlína do Prahy, a tak bloudění úzkými serpentinami v zamlžených Krušných horách pro nás byla už jen *buška z maslem*, jak by řekli naši noví severští přátelé.

Petr Jakubčík, kvinta

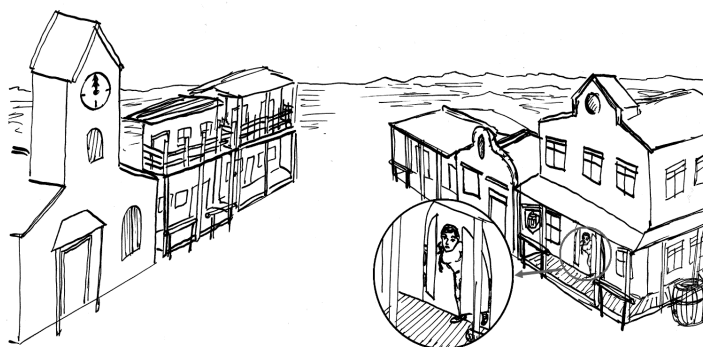
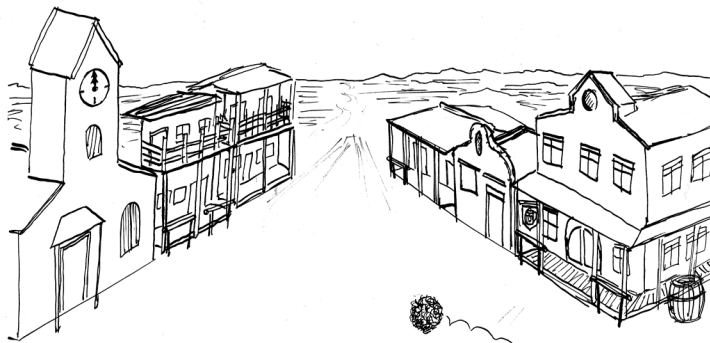
- 1) Nikdy není článků víc než málo.
- 2) Kromě narcisticko-egoistické šéfredaktorky už v redakci žádné další stvůry nejsou. (Takže se nebojte a zapojte.)
- 3)

Na schůzce PORGazeenu

Po většinu roku

V den uzávěrky

Týden po uzávěrce

- 4) Redakce se pravidelně uchyluje k hibernaci i estivaci
- 5) Ještě nikdy jsme nedotáhli všechny články až do konce
- 6) ...

MOOC za MucQ :*

[kurz za hubičku]

Máme to všichni a učíme se tam na střelečkách, jak zabíjet lidi, nebo si tam můžeme koupit travu, perník i bombu. Co je to? Internet! Přesně ten internet, kam si zkuste naťukat coursera.org, edX.org nebo třeba FutreLearn.com. Za čtyřicet hodin získáte například kompletní přehled z fyzikální chemie, která se v kvintě bere půl roku. Nemluvě o tom, že na vás po celou dobu bude mluvit profesor z manchesterské univerzity, přední autorita svého oboru. Místo psaní esejů na sešroubovaná témata a nesmyslné překládání sáhodlouhých anglických textů za domácí úkol si za čtyři víkendy udělejte kurz *academic writing*. K tomu všemu si na své jméno nechejte vyrobit certifikát podepsaný vedoucím kurzu. Ten je účinnou motivací i fešným obohacením životopisu. A to vám k tomu všemu ještě zatajují, že za to nezaplatíte ani vindru.

Je to prostě free, cool, easy a trendy, tak co tady ještě všichni děláme? Proč se učíme všechny ty zbytečnosti, které stejně zapomeneme? Proč prostě nevydefenestrujeme všechny ty komunistický účy, který nás buzerují tím, že se rýsuje tužkou číslo tři a vytahuje číslem jedna? Proč je normálně nedrapeme za flígr a nehodíme z okna? Proč si z baťohů nepovytahujeme tablety a neděláme si poslušně zápisky z coursery, Khanovy školy nebo jednoduše z youtube? Měli bychom jednoho profesora, který by v popisu práce měl jen, že nás má dobře znát. Nebyl by to ani matematik ani biolog a němčinář už vůbec ne. Byl by prostě a jednoduše psycholog, který by rozeznal, že Honzu zajímá ekopolitika a má dobrou vizuální paměť, a tak by ho odkázal na online kurz o emisích oxidu uhličitého, kde instruktor hojně studentům předkládá obrázky a grafy. Na druhou stranu je možná dobře, že dráha ke vzdělávací revoluci ve znamení této filozofie učení je roubená nesčetným množstvím Taxisových příkopů, jež se vynořují při detailnější úvaze.

První z těchto příkopů, nebo snad v tomto případě spíše irských lavic, názorně ilustruje případ britských ostrovů. Angličané se rozhodují o svém

povolání a vybírají si příslušné předměty mnohem dříve než my. Výsledkem je sice špičkově odborně vzdělaná společnost, ale už Hercule Poirot komentoval u svých ostrovních přátel otřesnou znalost oborů patřících do jakéhosi všeobecného přehledu, nemluvě o mizérii ohledně zeměpisu. Máme-li na paměti, jaký porod to byl, aby česká společnost přijala alespoň diskusi o povinné maturitě z matematiky, není možné děti nechat si volně vybrat, jestli se chtějí dobrovolně zaobírat například právě matematikou.

Zdá se také, že celosvětovým problémem naší generace je asocialita. Nebo lépe jakási chladná socialita. Ne že bychom spolu netrávili čas nebo nekomunikovali, ale je to takové jiné, chladnější a nespraví to ani stovky smajlíků a nesmrtelné LOL. Čím dál méně spolu trávíme *reálný* čas, a pokud by každý z nás celý den seděl jenom za počítačem, komunikaci s vrstevníky by to zřejmě neprospělo. Ze třídy jako pulsujícího a vnitřním životem žijícího organismu by se náhle stalo společenstvo jednotlivců, soubor nad obrazovkami shrbených homo sapiens sapiens.

Suma sumárum, ta škola zkrátka něco do sebe má. Ten chemismus tam prostě je, ať už si Štefflové a jiní proroci říkají, co chtějí. Přiznat jim ovšem musíme, že naše ministerstvo panuje krutovládou bezkonkurenčních nesmyslností. Ruku na srdce, využíváte jako absolventi základní školy při tvořivých činnostech prvky lidových tradic a prokazujete základní znalost chovu drobných zvířat tak, jak to požaduje MŠMT? Bylo by chucpe chtít po školách, aby připravovaly do života generaci 21. století, když jim kraluje tak rigidní a nedynamická instituce. Škoda je to hlavně při pomyšlení na to, jak výbornými sociálními prvky školy jsou. Doufejme jen, že mráz, který ministerstvo vytrvale sesílá na všechny pokusy o modernizaci, se časem promění v alespoň trochu příjemný *chládek*...

Petr Jakubčík, kvinta

Hlavně nezapomeňte na bílkoviny!

(Čemu se věnuje Zuzana Bidláková?)

To se tak člověk jednou plouží znaven mnohými školními útrapami z temného nádraží k autobusu, jen obtížně se vyhýbá skrytým kalužím na rozbité cestě a jeho dech se okolo něj sráží do obláček páry. Nic netušíc, zaujme obvyklou pozici na zastávce a stejně jako většina lidí okolo znuděně vytáhne mobil a kontroluje čas. Nezaujat malou obrazovkou, zvedne oči a tam na vrstvě roztrhaných, napůl sloupaných a opršelych plakátů, kterými je polepené sklo zastávkového přístřešku, září čistotou bílý papír, ze kterého se na okolojdoucí usmívá obličej porgovské královny aerobiku a někdejší matičkačky – Zuzany Bidlákové. A dokonce je to fotka z maturitního tabla její poslední oktávy! Nenápadně se rozhlížím po okolí. Čekám na vhodnou chvíli, a když se mi zdají okolní spolučekající na autobus dostatečně zaneprázdnění přešlapováním z nohy na nohu, rychlým pohybem strhávám onen plakát a strkám si ho do tašky. To se musí prozkoumat!

A prozkoumalo se. Je jedno listopadové úterý (jistěže ne to těsně před porgazeenskou uzávěrkou...), večer a já kráčím tmavým dvorkem k budově mateřské školky v Klánovicích. Prozatím jsme tu čtyři včetně Z. Bidlákové. Ta kráčí první, a zatímco my čekáme ve dveřích, ona se pouští do souboje se zabezpečovacím systémem. Scéna tak důvěrně připomíná doby, kdy jsme se již zmrzli z čekání snažili co nejrychleji nahnout do pavilonu, ovšem byli jsme zadrženi právě zlověstným pípáním. Jenom tady ta zabezpečovačka pípá ještě výhrůžněji... Děti tu dávno nejsou, vystřídaly je jejich maminky s teniskami, sportovním oblečením a jídelníčky z posledního týdne v taškách. Vydaly se totiž na dvě hodiny „Hubnutí se Zuzkou Bidlákovou“, nabízející cvičební a stravovací program, díky kterému můžete do Vánoc zhubnout hned několik kilo. Mimochodem onen ukořistěný plakát objevila doma moje maminka, které je nyní také mezi odvážnými, a tak jsem mohla být varována, že k nezbytným cvičebním pomůckám patří i dvě lahve s vodou a ručník. Na pot.

Na začátek je vybalena ona pověstná váha Z. Bidlákové, která nejenže ihned napraská vaše kila, rovnou ale i zjistí procenta tuků a svalů v jednotlivých částech těla, obsah vašich minerálů a pravděpodobně ještě mnohá další

tajemství, která se na tom maličkém displeji objeví zašifrována mezi různými čísly. Každá z účastnic (kterých je nakonec dnes sedm i se mou) se nechává zvážít a čísla jsou zapisována ke každému do jeho vlastní složky. Než jsou všichni převáženi, ostatní se kochají sestupnou tendencí jejich čísel a mezi sebou si vypráví o svých kulinářských a cvičebních zážitcích posledního týdne. Zároveň se už všichni připravují na cvičení a do malé kruhové tělocvičny nosí z vedlejšího skladu karimatky, známé aerobické bedýnky a podivné bílé látkové pásy. Snad popruhy pro zapřahání? Snad mučicí pomůcka na lenochy? Rozestavujeme se po místnosti, z rádia se line energická hudba a nažhavení na překonávání vlastních limitů vyskakujeme na svoji bedničku poprvé.

Samotné cvičení trvá hodinu, za kterou se stihne vystřídat několik částí. Začíná se rychlým aerobikem, při kterém se klasicky poskakuje nahoru a dolů po bedničkách a okolo nich. Aby to nebylo tak jednoduché, v každé ruce má navíc každý lahev s vodou, a tak ani horní část těla rozhodně nepříjde zkrátka. Druhá polovina hodiny pak probíhá vleže na karimatce, což rozhodně neznamená úlevu a odpočinek. Naopak, začíná posilovací a následně protahovací část, kdy základem cviků je cvičení pilates. Odhaluje se i účel onoho bílého pásu – zavěsí se do něj hlava při zákeřných břišních cvicích na zádech.

Když jsou totiž všichni dostatečně zpotení a rozbolavělí, následuje ještě jedna hodina kurzu, a to teoretická (a vlastně i praktická) hodina o stravování. Už jsem zmínila, že si každý kromě věcí na cvičení musí s sebou přibalit i svůj týdenní jídelníček. To znamená, že se všichni musí po dobu kurzu pořád zapisovat všechno, co snědí plus samozřejmě také, kolik toho snědí. Na minulých hodinách se už také naučili snědené jídlo přepočítávat na kalorie, takže jídelníčky nyní obsahují i kalorické tabulky, a jak jsem mohla doma pozorovat, časová náročnost jejich vedení je docela slušnou konkurencí domácích úkolů z matematiky. Však už také provinilé tváře některých tento týden potvrzují, že dodržovat termíny vůbec není jednoduché. Nicméně teoretická hodina je daleko od obyčejného výkladu, který všichni poslouchají a zapisují si. Vlastně je vůbec daleko od školní

hodiny jako takové, protože na začátek si všichni vytáhnou donesené mističky a lžice a Z. Bidláková vytáhne z tašky lahev (od okurek) plnou hrachové polévky. Ochucené italským pestem! Při rozlévání se všemi sdílí přesný recept a také výživové hodnoty. Prý je v ní spousta bílkovin. A na ty, jak je nám několikrát připomenuto, prý rozhodně nemáme zapomenout! „Jo a pod 5000 kalorií denně mi nelezte!“ dodává také (po čemž se opět objevuje několik provinilých pohledů lidí příliš nadšených do hubnutí) a varuje, že není dobré hubnout příliš rychle.

Zatímco my si pochutnáváme na její domácí polévce (a já velmi ochotně přijímám nabídku přídávku), začíná avizované povídání o

glykemickém indexu. To se ovšem postupně opět mění v diskusi o vyzkoušených receptech a kulinářských tipech, až je najednou půl desáté, a i když by si mnozí rádi povídali dál, hodina končí. Unavení, ale nově namotivovaní a v dobré náladě se všichni rozcházejí domů.

Já jsem se ještě chvíli zdržela, abych naši bývalou profesorku krátce vyzpovídala.

Barbora Smolíková, septima

Rozhovor

Čím vším se teď zabýváte?

Učím takovéto kurzy třikrát týdně – úterý, středa, čtvrtek/pondělí. Plánuji na ně pak navázat i pokračovacími kurzy, nebo udělat nějaké cvičební zájezdy. Také pak můžu nabídnout barevnou typologii či pomoci s oblékáním. Jinak připravuju asi 11 dětí na přijímačky na gympl z matiky, takže z učení jsem taky úplně nevypadla, ale trochu se mi stýská po středoškolské matice. Zařizuji si trochu byt, něco šiju a sedmiměsíční vnuk Bertík začíná lézt, takže hlídat ho taky zabere více času.

Jak se s odstupem času díváte na rozhodnutí odejít z PORGu?

Bylo to 12 let a člověk se pak dostane do takového kolotoče, kdy už to nejde dál a je třeba se posunout někam dál, začít dělat něco jiného. Asi mi to svědčí, nejhorší byl ten samotný odchod. Kdyby šlo třeba 10 let učít a pak rok dělat něco úplně jiného, být někde jinde... Mrzí mě, že jsem opustila svojí třídu, ale s kolegou Valáškem stále plánujeme pořádat letní školy v přírodě na kole – letos pojedeme do Holandska. Já jsem se tam teď byla podívat. Je to rovina, ale vše je strašně pestré, každá vesnice je jiná.

Právě se chystá jubilejní šedesáté číslo PORGazeenu, co byste mu popřála? Nebo klidně můžete i něco popřát celému PORGu.

PORGU bych přála, aby mu pořád vydrželi prima lidi. Aby tam byl svobodný duch a lidi se smyslem pro humor. A Porgazeenu? Ještě 3x 60 :)

KDYŽ ZAKLAPNEŠ KUFR,

aneb prvních 24 hodin v zahraničí
(sepsáno na konci prvního týdne)

Ruzyně, poslední kafe s tatínkem, loučení, celníci: „*Kde bylo vaše zavazadlo v průběhu posledních dvou dnů? Kolik notebooků máte? Z jaké strany loupete banán?*“ pasy a haldy papírů, první slzy, chaos, dojemné dopisy od kamarádů, poslední výkřiky na internetu „*omg omg. imma in da fckin plane. už se to hejbe. wtf gurl, wtf.*“ a pak už se stroj rozjíždí a odlepuje od země české, domova mého. Nadšení a smutek, samota, film, sen, sen, sen, další film, je to jen sen, džus, oběd, samota, ještě jeden film, filozofické eseje, oceán, „*Kolik myslíš, sešite, že je pode mnou asi velryb, hm?*“, zmrzka, světoznámý „Empire State“ horizont, JFK, stres a fronty, už půl dne offline, změny, zpoždění, samota, tunová ženská pojídající pizzu, mangový džus, nikde wifi, zmatek, sen, sen, sen... Elegantní letadélko, padající víčka, měsíc nad matným oceánem, golfová hřiště... **KONEČNĚ Wifi** : „*in richmond, goingz 4 my suitcase nd thn meetin da femily. omg. like wut péto*“. Sen.

Odjezd do zahraničí si dlouho plně neuvědomíte. Jeden by tomu nevěřil, vždyť to máte přímo před nosem, ale celá ta pestrobarevná, Portmoneu podobná směs pocitů, citů a vjemů nakonec vyzní jen jako ... sen. Když jsem se octla na chodbě Richmondského letiště, vyklepaná jak koberec a kompletně ztracená, jediné, co jsem chtěla, bylo lehnout si na zem a usnout. Místo toho jsem sebrala z pásu tunovou tašku a táhla se chodbou vstříc mým zbrusu novým rodičům, které jsem si do poslední chvíle představovala jako mix Sibel Kekilli a Sarah Jessicy Parker a pana Telekuka z Dahlova Karlíka. Když jsem je ale nakonec spatřila – bez koňského ksichtu a bez pleše –, spaní na podlaze letiště už se nezdálo tak lákavé. Nemohla jsem být šťastnější, že mám celou tu emoce ždímající cestu za sebou. A tak jsme nasedli do auta a moc nemluvíli, protože byla americká půlnoc a střeoevropská šestá hodina ranní. Dorazili jsme k domu, a ten byl velký a luxusní, ale téměř nic jsem z něj neviděla, neb jsem se jen rychle prosmýkla do suterénu, do pokoje, který vypadal jak v hotelu a poslední věc, co jsem slyšela, než jsem usnula, bylo: „Zítra začíná trénink cross country. Jestli chceš jít, z domu vyrážíme v půl sedmý.“ No... nechtěla jsem, ale yolo.

Pět a půl hodiny po přistání jsem se probudila do cizího kontinentu, domu a pokoje a někde nade mnou byli cizí lidi, které jsem usilovně nechtěla potkat. Vstávat do cizího domu, to je nepříjemnost, ale vyjít nahoru po schodech místo zabarikádování se v pokoji to je čin, o kterém budu vyprávět ještě svým vnoučatům. Ale jednou by to stejně přijít muselo. Postupně jsem v neznámém domě narazila na všechny tři sestry i rodiče a dřív, než jsem stihla pořádně vychutnat svůj první peanut butter and jelly sendvič, jsem už drandila v autě směr škola, směr lidi, směr běhání.

První den cross country nebyl nijak dramatický, snad až na jeho absurditu. Jak jsem tak supěla do kopce mezi domy a veverkami, můj spoluběžec se zeptal: Tak jak dlouho už jsi v USA? Mě samotnou překvapila odpověď: Sedm hodin. Whoa. Sedm hodin, poprvé v životě ve Státech, osm hodin ráno a já, neběžec, tu běžím do kopce po náhodné ulici uprostřed předměstí Richmondu? Jou.

O pár hodin později jsem si pro změnu užívala další sendvič, tentokrát s krutí šunkou a rajčetem a spřádala plány na zbytek prvního dne v Americe. Jedna věc, kterou musíte vědět o richmondským předměstí: je tu nuda. Kolem není nic. Stromy a domy a všechno krásný a upravený a hrozně nudný. Odpoledne jsem se tedy sebrala a šla tu nudu obhlédnout ven, částečně proto, že jsem chtěla být sama, a částečně proto, že mi to tenkrát ještě nepřišlo vůbec tak nudné. Ve skutečnosti jsem ještě půl dne poté poskakovala nadšením nad objevy, jako je kardinál – ptáček s červeným peřím, nebo srnka s dvěma kolouchy pár metrů od domu. A nezapomeňme na univerzitní kampus s překrásným jezerem a tak dvacetí druhů hus a kachen, neb to je největší atrakce v okruhu pár mil.

Odpoledne Alice – sestra ze všech sester nejmladší – pekla se svou kamarádkou cookies se slanými preclíky, lentilkami, čokoládou a pekany, večer jsme zavařovali borůvkový džem s nejmiň deseti kily cukru a v noci, když jsem usínala v tom hotelovém pokoji, který se měl stát mým domovem, jsem si už *připadala* jako předměstský starousedlík. Bilo osm hodin, jenže vlastně pořád byly dvě.

Bára Srbová, sexta

Jak se žije v zahraničí

- 1) Kde bydlíte – jaký je internát/rodina, jak se tamější život liší od vašeho v Praze?
- 2) Jak se ta vaše škola liší od PORGu? Jaké předměty studujete, pokud chodíte na předměty, co nemáme v ČR, nebo je školský systém úplně jinak postavený?
- 3) Jak vás přijali spolužáci a učitelé?
- 4) Jak zvládáte jazyk?

GÁBI

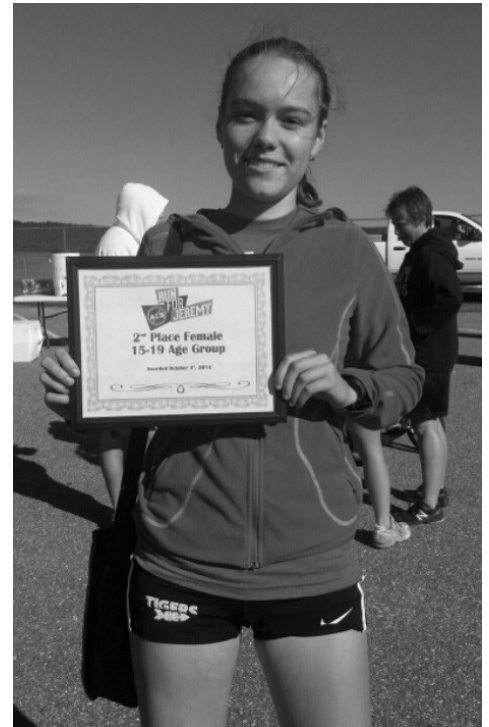
Harris County High School, USA, Georgie, 5 měsíců

1) Bydlím v malém rodinném domě asi 25 minut autem od města Columbus. Moje hostitelská rodina je super. Rozdíl od života v Praze je, že tady se musí všude jezdit autem. Všechno je daleko a nic jako MHD tu neexistuje.

2) Škola je oproti PORGu mnohem jednodušší. Máme jenom čtyři předměty, já mám US History, American Literature, Art a Advanced Algebra (matematika pro můj ročník, ale asi polovinu z toho už jsme se učili a ten zbytek je jednoduchý, takže je trochu nezvyk, že jsem nejlepší ze třídy zrovna v maticе). Každá vyučovací hodina (blok, jak tomu tady říkají) má hodinu a 34 minut. Každou hodinu mám s jinými studenty, protože třídy patří učitelům, za kterými se dochází, ne třídám, jako u nás.

3) Spolužáci jsou kamarádštlí a stejně tak učitelé, kteří rádi pomůžou, když třeba nerozumím nějakému slovu v zadání. Výhody žádné nemám, dělám všechno, co normální američtí studenti.

4) S angličtinou je to absolutně v pohodě. Měla jsem strach, že budu hůře rozumět třeba učitelům, ale nic takového se neděje.

JÁCHYM

Breck School je celkem malá soukromá škola v Minneapolis, MN, je to jedna z nejlepších škol v Minnesotě a její absolventi se dostávají na nejlepší americké univerzity. Já jsem v Minneapolis na celý rok, od srpna až do června, a zpět do Prahy mezitím nepoletím.

1) Bydlím v rodině. Mají dva syny na univerzitách a dceru, která je stejně stará jako já. Všichni jsou hrozně milí, ale možná až příliš upovídání (aspoň na mé tiché poměry). Bydlíme na velkém jezeře, takže jsou všichni námořníci (mají malou plachetnici, jeden z mých host-bratrů je trenérem v místní sailing school).

2) Breck School je celkem malá škola (na americké poměry), ale přece jen je se 120 studenty na ročník daleko větší než PORG. Školy v Americe se od

českých dost liší, člověk si vybere několik předmětů, které pak má každý den. Já mám kromě povinné americké historie a literatury ještě kalkulus, fyziku, ekonomiku a computer science (programování). Všechny předměty mě baví, nejvíc asi zatím computer science.

3) Spolužáci mě přijali docela dobře, ze začátku to byl trochu problém, protože jak říkala moje hostmatka, „jsou přátelštlí, ale to neznamená, že s tebou chtějí být přátelé“. Většina z nich je spolu už od školky, takže někdy může být těžké se mezi ně zapojit. Profesoři jsou tady opravdu od toho, aby vám pomohli. Když zrovna neučí, tak jsou vždycky k dispozici, pokud se potřebujete na něco zeptat nebo něco dovysvětlit.

4) Jazyk zvládám daleko lépe než jsem čekal, rozkoukal jsem se velmi rychle a je vidět, že angličtináři u nás na PORGu nás učí dobře.

MARTIN, HONZA

Lycée St. Joseph, Aurillac, Francie, 3 měsíce

Bydlíme v rodinách o víkendech a přes týden jsme na internátu (z jazykových důvodů v jiných pokojích – bez dvojsmyslu). Rodiny jsou přívětivé, oba bydlíme (z jazykových důvodů) v jiné rodině, ale obě jsou v menších vesnicích nedaleko Aurillacu. Na internátu je nás zhruba 50 méně či více pubertálních chlapců a dívek, což zaručuje přátelské prostředí a pořádný nepořádek.

Francouzi jsou mistři v komplikaci primitivních věcí. Ze školního systému vytvořili nezopakovatelný labyrint, ale zásadní záležitostí je 55minutová délka hodin, které jsou v různých místnostech, často bez přestávek, chodit včas je nešvar, který se naštěstí na škole příliš nevyskytuje, na oběd jsou 2 hodiny, volná hodina rovná se povinné studium, ideálně s dozorem, vždy hodnotně využité. Každý ročník je rozdělen do zhruba deseti

různých sekcí podle zaměření, některé se prolínají, některé ne. My jsme (z jazykových důvodů) byli zařazeni do literární sekce, což obnáší předměty jako francouzština, literatura, angličtina, anglická literatura, vyšší angličtina, dějepis-zeměpis a věda.

Je to asi první instituce v historii, kde vám v rozmezí několika desítek minut nejprve naservírují 20stránkový rozbor jedné sloky básně na naučení nazpaměť a v zápětí zkoumáte, čím to, že nevidíme, když si oči zakryjeme dlaní.

Dostalo se nám, pro jednu bez ironie, skutečně vřelého přivítání, a máme také dostatek výhod, které samozřejmě využíváme. Fakt, že píšeme úkoly z angličtiny snad za celý ročník v celém okrese (aspoň nám to tak připadá) a – v některých beznadějných případech – dokonce i z francouzštiny, ale bohatě vykompenzuje zbylé úlitby.

S jazykem problém nemám, chodil jsem 7 let na francouzské lyceum, Martin rozumí většinu, takže to jde. Mezi sebou ale mluvíme česky, protože nám tu nikdo kurva nerozumí.

ELIŠKA, JONÁŠ, JENDA

Priory School, Lincoln, UK

1. Bydlíme v Lincolnu v boarding housu. Každé ráno dobrá snídaně – švédské stoly, slaninka a porridge, plus taky spousta ovoce a křupavoučké croissanty. Pak jdeme do školy na 8:30, je to asi 500 m, takže jsme tam celkem rychle. Ve tři pak jdeme vždycky zpátky na „boarding“, a pak pohoda jahoda až do 6, kdy máme „prep“ (do 9 se pak musíme učit, což je voser). V deset počítání oveček a v jedenáct „lights out“.

2. Anglosaský edukativní systém je značně zaostalý a vykazuje známky opotřebovanosti. Náplň všech hodin spočívá v preparaci na klimax celého roku – zkoušky. Ty jsou v držení privátních korporací, které z celého toho teatrálního kousku profitují. Jinak je instituce po hardwarové stránce velice dobře vybavena, každá učebna je vybavena Smart Boardem a nalézá se zde v totálu 900 PC. Každý student se vzdělává ve třech až čtyřech studijních oborech.

3. Tož tak jako na univerzitách v USA (známe z TV) se škola dělí, myslím teda v našem ročníku, což je tak cca 200 studentů, takže celkem dost, ale zpět k myšlence, škola se dělí na velké množství skupinek. Každá z nich reprezentuje svými prvky různé názory. Například máme skupinky: intelektuálů, skupinka boarderů, skupinka divnejch, skupinka černé etniky, skupinka fotbalistů, skupinka sexy holek (blondřaté a většinou jednodušší) plus baliči, skupinka hráčů karet, swageři.

Prostě cajk.

4. Jazyk dobrý, Eliška sice pořád šprechtí československy, ale vlastně docela ok, takže to asi zvládneme.

PETRA

Landkreis Gymnasium St. Annen, Annaberg-Buchholz, Sasko, Německo

1. Bydlím v rodině a díkybohu je to super. Pán je Němec, který celý svůj život žije v Buchholzi a německým Krušným horám hodně fandí a zapojuje se jako dobrovolník do všech možných činností pro rozvoj města a kraje. Díky němu jsem byla tedy na místech, kam bych se normálně nedostala – ve staré důlní šachtě (které jsou tu prakticky všude – Annaberg je staré hornické město), v požární zbrojnici, v katakombách místního kostela, v zákulisí Krušnohorského divadla... Paní je naopak Ukrajinka, která je stejně jako já v Německu nová a německy umí ještě hůř než já. To je pak legrace, protože se jednodušeji domluvíme, když ona mluví ukrajinsky a já míchám češtinu se slovenštinou. Olga je moc milá. Nikdy jsem neslyšela pojem „ukrajinská pohostinnost“, ale Olga ji svědomitě reprezentuje a vždycky se postará o to, abych měla co „kúšat“.

2. „Krajské gymnázium svaté Anny“ navštěvuje zhruba 1200 studentů, hlavním rozdílem je tedy velikost školy. Předměty mám víceméně stejné jako v Praze, systém v Německu je podobný tomu českému. Gymnázium je navzdory tomu, co byste mohli čekat, když si vybavíte českou stranu Krušných hor (mezi českou a německou stranou je opravdu velikánský rozdíl, co se týče kvality života, uklizenosti, platů...), skvěle vybaveno a nově zrekonstruováno. Učíme se většinou věci, které jsem v Praze už brali, takže alespoň Česku zlepšuji pověst jako geniální studentka, která pobírá „novou“ látku i v cizím jazyce. Ha ha.

3. Prvotní obecné nadšení z nové „Austauschschülerin“ po třech měsících už trochu opadlo, ale myslím, že je to dobře. Je těžší se tu zapojit, protože se tu všichni znají prakticky od malička a ani to neulehčuje němčina. Teď jsem si ale už našla „svoji“ partu a je to mnohem lepší než první týdny, kdy jsem vůbec nevěděla, s kým si mám sednout na obědě a tak. Učitelé jsou super. Když vidí, že mi něco nejde, snaží se mi pomoci, na testy mám většinou více času. Jejich ochota pak naopak motivuje i mě. Je super, že tu učitelé nechtějí žáka potopit, což jsem párkrát na českých školách zažila.

4. První týden bylo peklo. Chvíli jsem se přestala soustředit a najednou všichni vytahovali papíry a začali něco psát a já měla „keine Ahnung“, co se děje. Při desátém zeptání mi už vždycky bylo dost trapně, tak jsem volila taktiku „usmívej se a říkej Ja“. Tak jsem se dostala třeba i do školního klubu, kde si studenti sami tvoří modelovou firmu – poslední věc, kterou jsem v rozhovoru o přestávce pochytila byla, že si spolužačka jde dát věci do skříňky a na něco se mě ptá, tak jsem ve víře, že chce, abych ji doprovodila, odpověděla svoje „Ja“, jenže najednou sedím ve třídě a zakládám firmu. Teď po třech měsících je to ale už mnohem lepší – neříkám, že rozumím všemu, ale už se tak často říkáním „Ja“ nedostávám do problémů.

DAN

George Heriot's, Edinburgh, UK

1. Bydlím v rodině, která je úplně super. Paní pochází z Brazílie, ale anglicky mluví úplně bez přízvuku a naprosto úžasně vaří. Pán je opat místního kláštera a je taky hrozně fajn, stejně jako jejich dva synové Pedro, je mu 17 a je ve stejném ročníku na George Heriot's, a Lucas, tomu je 15 a chodí jinam. Život v Edinburghu se neliší nijak zásadně, přeci jen je to poměrně velké město a život ve velkých městech je z velké části stejný všude po světě. Ale Edinburgh má pár svých specifik. V Británii nic netradičního, ale jinde na Zemi se nesnídají toasty s džemem/Nutellou, míchaná vajíčka, slanina, párky, cereálie a podobně věci úplně každý den. A Haggis k večeři si dáte opravdu jen ve Skotsku ;) A samozřejmě je tu oproti Praze trochu jiné počasí – v létě větší zima, v zimě větší teplo a fouká tu vlastně pořád. A to, že tu v jednom kuse prší, se jen říká. Skotsko obecně sice je hodně deštivé, ale Edinburgh jako takový zas tak moc ne. I když je pořád deštivější než Praha.

2. George Heriot's se od PORGu liší prakticky ve všem. Je tu Nursery, Primary/Junior School – základní škola (P1 – P7) a Senior School – střední škola (S1 – S6). Já jsem v nejvyšším ročníku, S6. Po S6 už se tu jde na univerzitu, takže jdou studovat o dva roky dřív než my – spolužákům v S6 je většinou 17. Navíc tu jeden ročník má 180 studentů, takže tu je vlastně asi tak 15 PORGů. Já dělám němčinu,

chemii, ekonomii a matematiku. Němčina je hodně pokročilá a kromě gramatiky, která už tu je ale skoro celá probraná, se řeší současné problémy Německa, od začátku školního roku jsme dělali např. rovnoprávnost žen a jejich postavení ve společnosti, nízká porodnost, imigrace do Německa, integrace zahraničních obyvatel etc. Stejně jako němčina je tu i matematika na vyšší úrovni. Ekonomie a vůbec finanční vzdělání na PORGu úplně chybí, což si myslím, že je škoda. A chemie je pro mě z velké části opakování. A Mr Wilson je v podstatě paní profesorka Janichová převlečená za muže, takže tím je pocit opakování ještě posílen. Jinak tu v S6 mají ještě jednu věc, co na PORGu vůbec není – Voluntary Service. Jedná se o povinně volitelnou dobrovolnou práci, pevně danou ve vašem rozvrhu, jehož konstrukce je taky zcela jiná, než jsme zvyklí v Libni. Studenti si ho sestavují sami tak, aby jim zvolené předměty pasovaly do sebe. Kromě akademické výuky se do rozvrhu ještě zařazuje Voluntary Service, hodiny v knihovně, v tzv. Common Room, což je taková odpočinková hodina – povídáte si tam s kamarády, můžete hrát hry, ping pong, posilovat, jíst... A je to jediné místo v celém obrovském areálu školy, kde se smí používat mobil.

3. Spolužáci mě přijali suprově, skamarádil jsem se s několika lidmi hned během prvních pár hodin při sestavování rozvrhu a se spoustou dalších pak během výuky či mimoškolních aktivit (mají tu všechno, na co si vzpomene). Profesori se o mě hodně zajímají, protože jsem

z PORGu. Všichni jsou starostliví a je vidět, že jim opravdu jde o to, abych se tu cítil dobře, všemu rozuměl a se vším si věděl rady. Výhody mi byly nabízeny, nejdříve jsem je chtěl využívat při různých testech a tak, kdybych potřeboval čas navíc, ale postupně se zjistilo, že je to zbytečné. Takže to funguje stylem „Pokud to nestihnete, máte o čtvrt hodiny více“.

4. Jazyk zvládám dobře. Říká se, že skotská angličtina má silný přízvuk a nedá se jí rozumět, ale to není pravda. A nepravdivé jsou i mýty o tom, že i ten, kdo umí dobře anglicky a přijede do země, kde se anglicky mluví, najednou nerozumí nic. Jistě že tu člověk občas nerozumí nějakým slovům, protože je v životě neslyšel. Ale právě kvůli tomu sem jedete. A angličtina se vám tu výrazně zlepší docela rychle. Když nad tím teď přemýšlím, tak po skoro třech měsících tady je moje English úplně jinde než den před odletem.

Collegiate School, Richmond, VA, USA

Bydlela jsem ve velkém pěkném domě u židovské rodiny s třemi dětmi, která byla bohatá, spořádaná, kulinářsky zdatná, milá a více méně nijak zvláštní. Teď jsem ale přesešla na divoký život v srdci města. Hlavní rozdíl je, že do školy to je na kole hodina a půl a ne jenom půl, což trochu vylučuje kolo jako možnost dopravy (do školy). A další rozdíl je, že nejbližší obchod už není deset minut na kole, ale půl minuty pěšky a že každý den můžu objevit něco, co jsem předtím ještě neviděla. Bydlím u rodiny, se kterou před pěti lety bydlel i můj bratr, takže více méně u kamarádů. Máme tu psa a většinou není co jíst kromě zmrzliny a cereálií, ale zato Mary vede neziskovku na pomoc hispánským komunitám v okolí a dělá další podobné dobrodiny a někdy mě o víkendu bere s sebou pomáhat. A Jestli to na předměstí bylo boží, tak tady je to maximugabugaboží.

Collegiate je prestižní soukromá škola pro (z naprosté většiny) bílé, bohaté lidi, která má peníze doslova na všechno na co si vzpomeneš (no dobře, koně tu nemáme, ale každý druhý student má koně doma, tak na co taky). Máme jeden velký krásný kampus pro všechno od školky po upper

school (vyšší gympl) a vypadá to tu jak z reklamy. Vážně. I když leje. Nevím, jak to dělají.

Máme jeden extra kampus pár mil od hlavního, který je věnovaný jen sportům (velká posilovna, rehabilitace, tony hřišť a kurtů a v š e c h n o), ale většina toho je stejně i v hlavním kampusu. Ne že by to dávalo smysl, ale tak, prostě murica. Taky je tu obrovský a krásný divadlo, který vybavením a profesionalitou může asi konkurovat většině normálních větších divadel. Peníze tu nechybí. Taky učitelé tu jsou úžasní. Dělají první a poslední pro to, aby si všichni studenti vedli dobře, jsou vstřícní a mají své studenty i předměty upřímně rádi. Vztah učitel–student je tu daleko vřelejší a osobnější než doma a mně se to líbí. Myslím, že je fajn, když profe-

soři *chtějí*, aby studenti test napsali dobře a ne aby si všichni, až na dvě tři výjimky, vylámali zuby na zbytečně komplikovaných úkolech a akorát si zkazili průměr a znepřátelili předmět. Mám tu „dramaťák“, malování, fyziku, calculus, vzestup diktátorů a angličtinu: moderní světová literatura. Mám ráda všechno. Taky jsem asi v deseti klubech od čínského po pomoc psům v útulku, ale jediný, který vážně stojí za zmínku, a jediný, kterého se doopravdy účastním, je Crüe – parta lidí, která tráví odpoledne stavěním věcí pro představení v obří dílně za divadlem. Jen pro představu, před pár týdny proběhl fall musical, jehož přípravou se zabývalo kolem 100 lidí, 46 byli jen herci. Postavila se pro to „lod“s třemi posuvnými plošinami a barvu měnícími schody.

Jako doma jsem se tu cítila během prvního týdne. Výhody mám jen v angličtině: když se píše esej v hodině, tak mám občas čas jí dodělat doma. Vlastně taky mám povolený mobil v hodinách kvůli slovníku.

Jazyk je objektivně v pohodě, ale subjektivně se houpu na vlnách „Júúúúú, angličtina“ a „Je to bída. Bída bída bída. Mám nechutnej přízvuk. Fuj.“ Ale s dorozuměním se žádné problémy nejsou.

1. Jaké je vaše oblíbené jídlo?
2. Jaká je vaše oblíbená barva?
3. Jakou hudbu posloucháte?
4. Porovnejte PORG a školy, kde jste učil(a).
5. Řekněte nám něco zajímavého o sobě, co nikdo na PORGu neví.
6. Chtěl(a) byste něco vzkázat porgánům?

*Brzy to bude rok, co se **Eva Čechová** vrátila po sedmi letech na PORG a vystřídala paní profesorku Malaníkovou ve výuce dramatické výchovy. Paní profesorka k nám přišla z gymnázia Na Pražačce a po několika letech učení vysokoškoláků. A co nám rodačka z Náchoda odpověděla na otázku, jaký je její koníček? „Můj koníček mě živí.“*

1. Švestkové knedlíky.
2. Modrá.
3. Tango.
4. Když to srovnám s vaší věkovou kategorií, v obou případech zajímaví studenti. Tady je více znát to, že jste malá škola a že dokážete držet partu, že se to od vás dá předpokládat. Je škoda, když musím řešit něco jako kázeň, nebo pozornost, protože už jsem si zvykla na ten luxus dobrovolnosti, že učím ty lidi, kteří mají zájem o ten obor, dělám dílny nebo workshopy, připravuji lidi, kteří potřebují mít tuto divadelní zkušenost. Tak tady na PORGu je ta motivaci srovnatelná s dospělým člověkem, ale ne úplně plošně.
5. Bydlím nad hospodou, jmenuje se Na Radosti. Je to starý dům s atmosférou a je tam pořád živo.
6. Jste mladí lidé, máte teď nejšťavnatější život, tak se nenechejte válcovat rychlostí, nároky doby, vychutnávejte.

*Čtení, cizí jazyky a divadlo. Takové jsou zájmy naší rok nové němčičky **Lenky Hillové** z Brušperka, která vystudovala němčinu v Brně, kde učila na soukromém gymnáziu a Waldorfské základní škole.*

1. Špenát.
2. Řekla bych černá, ale někteří říkají, že to není žádná barva, tak ještě k tomu zelená.
3. U2, Hm... (česká kapela) a Radiohead.
4. PORG je skvělá škola a výborně se tady učí.
5. Učila jsem se finsky, ale jsem začátečník. Ale už jsem toho hodně zapoměla.
6. Nevím, jestli to je přímo PORGánům. Ale jsem moc ráda, že tady mohu učit.

***Jakub Haláček**, staronový fyzikář z Kutné Hory, který rád vaří (a ví, že to umí), taky rád fotí a cestuje. A nerad učí na Amazonu. Čtěte...*

1. Španělský ptáček od maminky.
2. Asi modrá.
3. Všechno možný. Od starších věcí, přes klasiku, po moderní věci a elektronickou hudbu.
4. To se moc srovnat nedá. Po dvou letech tam jsem dospěl k závěru, že už nikdy nechci učit na střední škole. Na PORGu je podstatně lepší atmosféra a lepší studenti, hodní, milí, šikovní, pracovití, hezčí.
5. Já si myslím, že žádná zajímavost o mně, která je zajímavá pro porgány, a o které by nevěděli, neexistuje.
6. Na čtyřku ne.

Dagmar Krůškovou byste už pravděpodobně neoznačili za novou profesorku, ale znáte ji? Profesorka výtvarné výchovy pochází z Napajedel na jižní Moravě, dříve učila na ruském gymnáziu výtvarnou výchovu češtinu a ráda se věnuje kultuře, maluje, čte a prochází se v přírodě.

1. Rýže. Mám strašně ráda rýži na kari a potom mám ráda biftek.
2. Modrá. Někdy se to mění, občas se mi líbí víc zelená.
3. Hudba to je strašně široké. Nemám ráda pop music, ale mám ráda třeba zahraniční hudbu ze 70. a 80. let., třeba Dire Straits, nebo Led Zeppelin. Anebo taky soundtracky k některým filmům. A i vážná hudba se mi líbí.

4. Na PORGu se učí velice dobře, studenti vesměs poslouchají, ve srovnání třeba se základními školami. Ale na druhou stranu se tady učí hůř než třeba na ZUŠ, protože tam už to je vyloženě koníček. Jediné, co je nevýhoda, je to, že je nás v učebně moc, takže se tam docela tísníme a některé techniky jsou problematické.

5. Hrozně ráda dělám hledání pokladů, svým dětem, když jsem byla malá, tak jsem to dělala bráchovi. Děláním k tomu mapy, šifrované písmo, ráda chystám poklady.

6. Nebojte se v tvořivé činnosti, nebojte se experimentovat, nepohrdejte moderním uměním. Buďte tvořiví, uvolňuje to nejenom emoce, ale taky toho ducha a potom ten člověk není jenom zaškatulkovaný podle těch předmětů. Nebojte se řídit. Nemusí to být krásné, ale aby z toho měl člověk radost, spíš než aby to bylo na jedničku s hvězdičkou. Objevte něco, co vás bude v životě těšit – aby to byla pořád ještě hra.

I když pochází Petr Škrášek ze Znojma, PORG není první pražskou školou, na které učí, přistoupil k nám z gymnázia Nad Štolou. Kdo je to vlastně tento milovník hudby, literatury a filozofie?

1. Už několikrát jsem si uvědomil, že na tuto otázku neumím odpovědět tak, že bych vybral jedno jediné. Nejím sladké. Krupicová kaše: brrrrr!!! Rád mám, a snad mi to vegetariáni a vegani odpustí, maso. A ryby. A jiné mořské potvory...

2. Černá.

3. Laciná odpověď: dobrou. Nezvládnou, jako rodilý Moravan, českou dechovku a české country. Nemusím heavy metal, ten český už vůbec ne. Také ne atonální hudbu. Vyrůstal jsem díky svému tatínkovi, aktivním hudebníkovi, kytaristovi a zpěvákovi, na klasickém rock'n'rollu. Mám rád klasiku od 17. do 19. stol. Původní černošské blues. Rockový šanson typu Toma Waitse. Šílenosti typu The Tigger Lillies. A spoustu dalších...

4. Nerad bych vás přechválil, ale PORG působí jako velmi příjemná malá škola s rodinnou atmosférou, moc se mi líbí vaše budova a hlavně výzdoba uměleckými díly studentů.

5. Zase nebudu moc originální: nemám rád zimu.

6. Určitě. Léta středoškolských studií jsou v životě jedna z nejlepších. Tak si je užijte a nezapomeňte při tom i trochu studovat. :-)

Daniel Lang, rodák z Čelákovic, nastoupil na PORG před rokem, předtím učil na jazykové škole Channel Crossing. A čemu se věnuje ve volném čase? Mimo divadla, kina nebo badmintonu rád tráví čas u počítače, poslední dobou hlavně u simulátoru řízení leteckého provozu (a doporučuje!).

1. Škubánky s mákem, protože je nejím často.

2. Hmm... žlutá.

3. Všechno možný. Nemám vyhraněný názor, hlavně když se to dá poslouchat. Třeba Jamie Cullum není špatnej.

4. Tak určitě je PORG jiný, náročnější, ale zároveň zábavnější. A taky je plný překvapení.

5. To bude těžké, protože jsme dlouholetí kamarádi s panem profesorem Toeglem a ten o mně ví asi všechno. Leda to, že mi nikdo nevidí do hlavy a rozhodně nikdo neví, jaký účes jsem měl jako dítě.

6. Já bych vzkázal jednoduchou větu: zůstaňte takoví, jací jste.

*Mezi učitelský sbor se letos přidal také vášnivý motorkář **Tomáš Fabián**. Mimo motorky se zajímá třeba o historii. Svoji učitelskou premiéru si odbyl na PORGu. A jak se mu u nás líbí? To se dočtete o pár řádků níže...*

1. Každé jídlo, kterého je hodně, nemusím si ho vařit sám a dostanu ho před sebe na stůl. Preferuji: kyselo, tvarohové knedlíky, kachnu se zelím a koprovku. Na čundru беру i lunchmeat a chleba s hořčicí.
2. Nemám nejoblíbenější barvu. Když už, tak červená nebo modrá, možná i zelená a žlutá, případně fialová. Někdy oranžová a bílá... to

ale vlastně barva není, tak ta ne.

3. V hudbě, na rozdíl od předchozích dvou otázek, nemám zcela jasno. Abych uvedl příklady tak: Slade, Suzi Quatro, Renato Carosone, Pink Floyd,

Queen, Mozart, Vanessa Mae a Cocktail à la motejl.

4. PORG je první škola, kde učím, proto neporovnám. Anebo jo. Libeňský PORG je pro mě milým překvapením.

5. Tak já vám řeknu něco o sobě. Jako zanícený historik sbírám knihy a jiné předměty z komunistické éry a mám je uložené tam, kam si myslím, že patří – na záchodě.

6. Nezapomeňte pilně studovat matematiku a fyziku, protože jsou to ty nejlepší předměty.

Mark Bathe – nový kanadský příspěvek do sborovny.

(Pozn. Text o Marku Batheovi je trochu delší než texty o ostatních profesorech. Pan profesor si ho napsal sám a nám přišlo škoda krátit ho. Alespoň jste se o našem novém rodilém mluvčí něco dozvěděli.)

I'll try to write a little bit about myself but, to be honest, I think it might be a bit boring.

I was born in a factory town called Oshawa which is not far from Toronto, Canada. Toronto was the last place in Canada that I lived.

My wife (girlfriend at the time) and I travelled to Europe in early 2003 on what was meant to be a 3 month backpacking trip. As part of the trip, we stopped in Cesky Krumlov for what was meant to be a 3 day stay. We really enjoyed our time there and ended up living in CK for 10 years. While living in Krumlov, I taught privately then started teaching at Biskupske Gymnazium in Ceske Budejovice and later at Cesky Krumlov Gymnazium as well. Last year, my wife got a job in Prague as a Montessori teacher at Duhovka Materska Skola and we moved the family to Prague in June of 2013. We have a house in CK and I continued working in Biskupske Gymnazium 3 days per week and living in Krumlov 3 days and Prague for 4. As you know I started working at PORG in September and ended my work in South Bohemia last June.

I don't have a lot of time for hobbies because I have two small girls. Aishani is 7, and her sister, Zarah, is 2 and a half. When I do have time though I like to work in the garden, exercise or go hiking in the woods. Since moving to Prague I like going to farmer's markets on the weekends and exploring new areas of Prague. Other things you might like to know are that I have been a vegetarian for almost 20 years and that I haven't owned a car or television since I moved to the Czech Republic.

1. My favourite food... My wife makes very good curried potatoes with chicken piece. I like Indian food so curry is nice.

2. Purple.

3. Mostly alternative music, Nirvana, Pixies, Foo Fighters.

4. PORG is the best! The students are extremely nice and clever and very friendly.

5. I can knit! My wife taught me and I learned from girls in university. But I'm not good at it.

6. Say hello to me, I'm friendly!

Že nekoukáte na seriály? Ale no tak, nic si nenalhávejte. Každý z nás si rád sedne k počítači či televizi a s napětím sleduje, co se v našem oblíbeném seriálu stalo. Dělat věci do školy nebo být venku s kamarády přece můžete hned, jak skončí tenhle díl. Nebo možná ještě jeden? Vždyť máte spoustu času!

Snad každý z nás s aspoň špetkou svědomí si svoji ať už menší nebo větší seriálovou závislost vyčítá. Kvůli ní nestiháte nic, ale je to opravdu vinou médií či nátlaku společnosti? Nebo jenom rádi odkládáte povinnosti a seriály jsou pro to dobrou omluvou? S dnešním množstvím seriálů je samozřejmě těžké se jim zcela vyhnout. A když jeden dokoukáte, musíte logicky zaplnit tu nově vzniklou mezeru ve svém životě nějakým jiným.

Otázka ovšem je, který si v té záplavě možností vybrat. Ten doporučuje tohle, a ten zase tamto. Jak máte tolik seriálů stihnout?

Sama se teď rozhoduj, který bych měla začít sledovat. Snad *Doctora Who*, nebo možná *Hannibala*? Vlastně na ně ani v poslední době nemám čas a ráda se kouknu na nějakou klasiku, jako jsou třeba *Přátelé*. Pokud stále váháte, tady je můj malý seznam šesti seriálů, které mám nejradši. Snad vás to navnadí a přiměje se alespoň na nějaký mrknout. :)

The Big Bang Theory (Teorie velkého třesku)

Jeden z nejpopulárnějších současných seriálů (nejen) v USA si snad ani nejde nezamilovat. Ať už jde o začátek, kde sledujeme příběh čtyř nesmělých fyziků a jedné mladé holky, nebo o pozdější série, kde se k partičce připojí dvě roztomilé bioložky. Přestože to asi zní vědecky a věda opravdu provází celý tento seriál, neodradí vás, i když nejste fyzikem. Pěkný a zamotaný příběh s různými love story, jenom pozdvihuje neagresivní humor.

Breaking Bad (Perníkový táta)

I přes otřesný překlad do češtiny je *Perníkový táta* jedním z nejúspěšnějších seriálů všech dob. Se svými 16 cenami Emmy a dvěma Zlatými Glóby všude jasně vítězí. Děj je o muži jménem Walter, který se s začínající rakovinou plic rozhodne vařit a prodávat metamfetamin, čímž chce zajistit svoji rodinu, až zemře.

Ze začátku vás tento dramatický seriál možná neoslaví, ale později, když Walt (ne zcela dobrovolně) začíná pronikat do drogového podsvětí, si začnete napětím trhat vlasy.

Sherlock

Jak může být takováhle klasika zasazena do moderní doby a dopadnout dobře? Dvě slova: Benedict Cumberbatch. Tenhle Brit s dokonalým hlasem si získal srdce a přízeň nejen diváků ženského pohlaví. Samozřejmě na úspěchu seriálu nemá zásluhu pouze on, ale především scénáristi a ostatní herci.

Rozmanité a často provázané případy řeší pomocí dedukce a mnohdy tak rychle, že to ani nestihneme zaregistrovat či vnímat. V mnoha věcech mu ale rád podá pomocnou ruku i jeho přítel John Watson.

Game of Thrones (Hra o trůny)

Velmi podařená seriálová adaptace stejnojmenné knihy je jednou z nejlepších a zároveň nejdramatičtějších, kterou můžeme zhlédnout v televizi. Různé dějové linie zasazené do drsného středověku vás upoutají už od prvního dílu. Říkáte si, že vás středověk nebaví? Díky tomuto seriálu začne! Hlavně doufejte, že okolo sebe nemáte někoho, kdo se vás každou chvíli bez rozmyslu zeptá: „A už tam umřel XY?“ Takové lidi ve svém životě nepotřebujete!

Friends (Přátelé)

Také by se dalo říct „to lepší a původní himym“. Nezapomínejte, *Přátelé* tu byli o více než 10 let dříve! Seriál o skupince šesti nejlepších kamarádů, kteří většinu času vysedávají v místní kavárně *Central perk* a řeší svoje problémy ať už v práci nebo ve vztazích.

Humor provázející tento seriál plný zvrátů je nesmrtelný. Díly v deváté sérii jsou stále tak dobré, jako jsou ty na začátku, což je asi hlavní rozdíl oproti himym, kdy se na konci modlíte, aby už to proboha skončilo.

Supernatural (Lovci duchů)

U posledního seriálu jsem váhala. Mám snad psát radši o himym? Bylo by to asi trochu zvláštní, když jsem ho jen o pár řádků výš tak zkritizovala.

Rozhodla jsem se tedy pro méně známou a ohraňovanou volbu. Seriál o dvou velmi atraktivních a nebojácných bratřích lovcích nestvůry a duchy je momentálně můj nejoblíbenější. Ač jeho popis může znít lacině a dětinsky, rozhodně to tak není. Během seriálů zažijete tolik zvrátů a emocionálních zhroucení, že vám rozhodně musí přirůst k srdci. A nekoukám na něj kvůli těm hercům. Fakt.

Kačka Kubicová, kvinta

Přání k výročí

Porgazíín rozmrazíí
každé srdce.
Tak ať je spoustu let
vždy při ruce.

Jitka Huňková

Milý Porgazeene,

v Asii věří, že šedesátka otvírá vstup do nového života. Zažeň tedy evropské představy o dožívání, nemocech, nemohoucnosti a spění ke smrti! Zazpívej si spolu s Karlem Gottem: "Jsem stále mlád!"

Do dalších let vše dobré a hojnost přispěvatelů přeje jedna z tvých původních zakladatelů

První číslo PORGazeenu vyšlo v listopadu 1994, tj. právě před dvaceti lety! Troufám si odhadnout, že je to nejdéle vycházející tuzemský školní časopis. Unikátní porgovská štafeta, na niž můžeme být právem hrdi a kterou nesmíme nechat padnout!

Přeji PORGazeenu do dalších čísel a let samé skvělé šéfredaktory a šéfredaktorky, tak jako je měl doposud, nadšené a empatické čtenáře, též jako doposud, a hlavně – neutuchající elán, kreativitu, zvědavost, kritičnost a touhu objevovat. K tomu mu dopomáhej Duch PORGu!

Martin Valášek

Porgazeenu
Opravdové,
Reálně
Garantované
A
Zásadně
Eruptivně
Emocionální
Nadšení

Přeji
Oddané
Redaktory,
Geniální
Autory
Zažívající
Explozi
Exkluzivních
Nápadů,
Navíc
Efektivní
Ekonomiku
Zaujaté
Abonenty.
Gratuluji!

Ať Porgazeen, jemuž je
šedesát, nejde ještě "se
sklerózou klidně spát".

Zdravím srdečně,

Jsem sice jen externista, přesto Porgazeenu vděčím za mnohé. Při náhodném brouzdání po internetu jsem v něm objevil totiž článek své budoucí manželky, kontaktoval jí dle návodu v tiráži a teprve pak s ní začal chodit. Přeji redakci mnoho podnětných článků, z kterých vznikne spousta šťastných manželství a kopa veselých dětí. A hlavně ať Vás to baví!

Michal Špaček

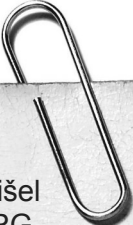
Tak Pořádná Originální a Radostná
Gratulace :-)

Petr Škrášek

Přeji Porgazeenu do dalších let hodně spokojených čtenářů a spoustu zajímavých témat.

P.S. Také přeji dochvilnější dopisovatele, než jsem já ;)

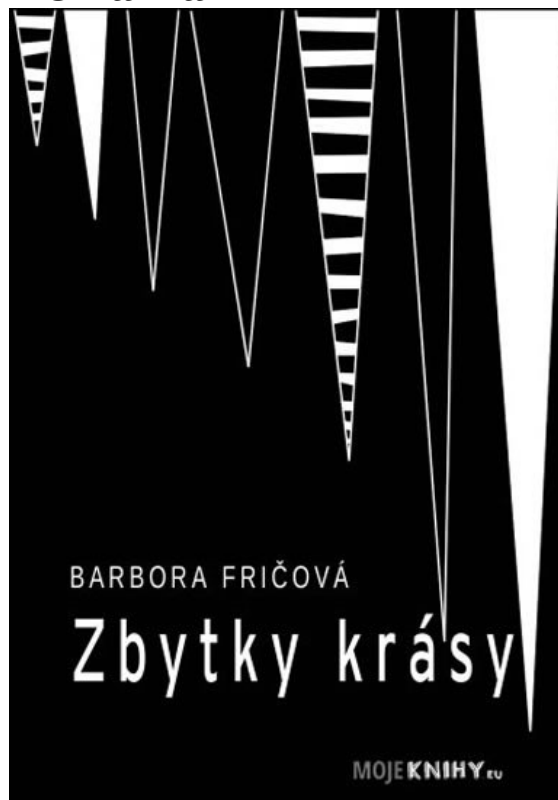
Tomáš Fabián

Když jsem přišel před patnácti lety na PORG, patřil Porgazeen s inteligentními, polemickými a zdravě provokativními články studentů, k jevům, které mě nejvíce uchvátily. K časopisu od počátku patřily neustálé stesky a debaty o umírajícím duchu PORGu. Je pravda, že Porgazeen prošel několika určitou krizí, většinou spjatou s odmaturováním aktivních redaktorů a jejich odchodem. Po nějaké době, se však zatím vždy podařilo časopis vzkřísit. Věřím, že dokud budou na škole studenti, kteří nad rámec svých studijních povinností, věnují čas například tvorbě Porgazeenu ale i dalším aktivitám (čajovna, „septima vás baví“ aj.), nebude to s umíráním duchu PORGu tak horké. Současné redakci Porgazeenu přeji, aby jim entuziasmus vydržel, přeji hodně trpělivosti při uhánění líných přispěvatelů a také přeji šťastnou ruku při výchově kvalitních nástupců.

Michal Arnot

Reklama

Z celého srdce děkujeme za finanční podporu:

Janu Šilhovi, který daroval Porgazeenu výtěžek z prodeje jablečného moštu

Lucii Stejskalové, která nám předala veškeré finance získané z akce „Hrabárna“

Josefovi Tajovskému a Jáchymovi Kněžů, kteří „Porgem na EX“ podpořili tento oblíbený školní časopis

Bydlím v Olomouci, ale jelikož mne už přestalo bavit dojíždění do zoo na Svatém kopečku, rozhodl jsem se, že omrknu i konkurenci. Koukám na internet a hle! Pražská zoologická má nový pavilon s krokodýly! Ten musím vidět! Zjišťuji, jak se do české metropole dostanu a z IDOSu (vyhledávač spojení) na mě vyskočí dvě varianty – buď autobusem, který jede z Ostravy, nebo vlakem, který začíná v Popradu. Jelikož se chci po cestě ve vozidle projít a nezadržovat pět a půl hodiny lidskou potřebu, volím tradiční dopravu – vlak. Koukám se, kdy mi to jede. Hergot, už v pět ráno?!?! No co, pražskou superzoo si musím pořádně užít. Zavírám notebook a chystám se do hajan.

A je tu již vytoužená sobota a s ní cesta do Prahy! Dopravu máme v Olomouci zaplatpánbůh celkem fajn a často jezdicí, a tak nasedám na první tramvaj ve čtyři ráno a mířím směrem k hlavnímu nádraží. V našich tramvajích najdete opravdu rozličné služby – kupříkladu dnes mi bezdomovci nabízejí lahev Tuzemáku, ale já s díky odmítám.

To však nepříjemný hlas ohlašuje, že jsme zastavili na hlavním nádraží. Vystupuji z tramvaje a v omšelé nádražní čekárně kupuji lístky. A právě tady nastávají první problémy mé cesty. České Dráhy alias Černá Díra totiž mají neuvěřitelně dlouhý seznam slev s ještě neuvěřitelnějšími názvy. „Máte Elišku, DůchodcE, Eolomouc, Emimino nebo něco jiného?“ ptá se mě pokladní, a když zakoktám, že éčka znám jen ze samoobsluhy u nás v ulici, zeptá se dost pohrdavým tónem: „Zpáteční?“ Tady už se naštěstí chytám a s jistotou oznamuji, že chci jet i zpátky. Platím, obdržím jízdenku a jdu se posadit do čekárny. Na elektronické tabuli vidím svůj vlak – rychlík Popradský flamendrák. Za patnáct minut by tu měl být. Když už do odjezdu zbývá pouhých deset minut, jdu se postavit na perón a vyhlížím Popradského flamendráka.

Jenže po několika minutách zazní část písně Černé oči, jděte spát a nádražní rozhlas vesele hlásí zpoždění 180 minut kvůli nepříznivým povětrnostním podmínkám. No jo, v Tatrách asi zapoměli prohrabat trať.

Po třech hodinách konečně triumfálně přijíždí rychlík z Popradu a po do uší se zarývajícími skřípěním brzd se vrhám ke dveřím. Tady je však totálně narváno a otevřením dveří způsobuji pouze to, že z vlaku vypadnou tři kufry, dvě brečící děti a jeden pes. Rychle pomáhám všechna zavazadla a živé bytosti nastrkat zpět do vozu a běžím ke druhým dveřím, kde už je naštěstí místo asi tak na jeden a půl osoby. Stoupnu si tedy těsně ke dveřím a vyčkávám odjezdu našeho rozvrzaného rychlíku. Za pár vteřin přijde velmi obézní průvodčí, zařve mi do ucha „VODJÉÉÉÉÉZD!“ a snaží se vmáchnout na mojí dveřní plošinu, a když se mu to po několika

Autor článku nechce nijak poškodit obyvatele města Olomouc, ani město samotné, naopak, Olomouc má velmi rád. Olomouc byl do článku vybrána pouze kvůli tomu, že jeho poloha na trati do Popradu (opravdu!) a skutečnost, že má zoo za městem je pro příběh velmi výhodná.

minutách jízdy stokilometrovou rychlostí podaří, kontroluje mi jízdenky. Mám je naštěstí v pořádku, a tak si průvodčí odejde klestit cestu do zbývající části vozu. Zbytek cesty zůstanu namáčkly na špinavém skle dveří a sleduji tu naši idylickou českou krajinu.

Praha mne vítá nepřehledným značením na hlavním nádraží. Jelikož nejsem schopen rozeznat piktogram tramvaje od piktogramu záchodů pro invalidy, ptám se na informacích dopravního podniku, jak se nejlíp dostanu do zoo. Poté, co mi obsluha doporučí metro C na Nádraží Holešovice a pak autobus 112 až do zoo, znejistím a zeptám, co že je vlastně to metro. Obsluha zbledne a slabým hlasem odpovídá: „To je takovýto M s šipečkama. Další, prosím!“ Poděkuji a vydám se hledat písmeno M s šipkami. A skutečně – narazím na něj u jakéhosi vchodu do podzemí. Vcházím tedy do něj a polekane se rozhlížím kolem. Vidím dvě koleje, dvě nástupiště a jízdní řád. Brzy pochopím, že to metro bude asi nějaká varianta vlaku.

Abych to zkrátil – cesta metrem byla divná. Pořád jsme jeli pod zemí a každá stanice měla jenom dvě koleje. To my v Olomouci máme kolejí padesát! Asi za pět minut jsem dorazil na holešovické nádraží a po jezdicích schodech jsem vyjel nahoru. Tady mi chvíli trvalo, než jsem našel stanici autobusu do zoo, ale nakonec se mi to podařilo. Po vzoru ruských rodinek jsem si stoupnul asi pět metrů před zastávkovým sloupkem, abych mohl jít předními dveřmi a sledovat trasu z pohledu řidiče. To samé si bohužel řekli i všichni přítomní Rusové, a tak jsem nakonec skončil úplně vzadu na vyvýšeném místě.

Překvapilo mě, že na rozdíl od Olomouce v Praze nemusíte vyjíždět z města a už jste v zoologické zahradě. Když jsem se vyvalil z autobusu, šel jsem si koupit vstupenku do zoo. Cože?! 300 korun?!?!? To snad ne! S krvácejícím srdcem jsem z peněženky vylovil požadovaný obnos a odešel jsem k turniketům. Až na praštění se do nohy jsem turniketem prošel bez problémů. Jelikož jsem si zapomněl vzít plánek zoo, zeptal jsem se kolemjdoucích kluků: „Hoši, kde bych tu našel pavilon krokodýlů?“ „Kousek vod hospody u Gastona a je to tam upe hustokrutě epický, vole!“ odpověděli mi kluci a šli dál.

Po několika dalších doptáních jsem se dostal až do pavilonu krokodýlů a musím říct, že to bylo nic moc. Bylo tam spousta lidí, málo místa a ti krokodýli, gaviálové zvaní, měli hrozně dlouhé pysky, takže vypadali jako zmutované žirafy. Opustil jsem tedy gaviály a vydal jsem se někam občerstvit. Jelikož jsem z výše uvedené konverzace s kluky pochopil, že kousek odtud musí být nějaké pohostinství u Gastona. S mým vynikajícím orientačním smyslem jsem ke Gastonovi trefil. Na první pohled mě tu zaujalo jídlo „Mexická pánev“, které kuchařka přímo před mýma očima pekla na obrovské pánvi o odhadovaném průměru 50 cm (akorát tak na novorozence – jachachachacha! ... ehm ... pardon, pojďme radši zpět k mým zážitkům ze zoo). Na cenovce jsem viděl „Mexická pánev – 50 Kč“. Poprosil jsem tedy kuchařku právě o mexickou pánev, ale jaké bylo moje překvapení, když mi dala jen trochu na talíř. „Takhle málo?“, podivil jsem se. „A co byste za ty prachy chtěl?“, zeptala se nerudně kuchařka. Nespokojen s velikostí porce jsem si šel sednout a chuťově celkem dobré jídlo jsem rychle zhtl.

Na internetu jsem se také dočetl, pražská zoo má jako jediná zoo v republice lanovku. Za pomoci kolemjdoucího pána jsem ji rychle našel, mají ji kousek od Gastona – všechno důležité na jednom místě, dobře v té Praze mají zařízení! Za lidových dvacet korun jsem si koupil jízdenku a nastoupil na jednosedačku. Za pár vteřin jsem se již vznášel vysoko nad zemí a nad pletivovou konstrukcí voliéry supů a koukal se po Praze. A jak jsem se tak ohýbal, abych zahlédl Petřín, pražskou dominantu, vyklouzl jsem ze sedačky a spadl přímo do záchranného „koše“ pod lanovkou. Avšak problém byl v tom, že záchranný „koš“ byl příliš pružný a tak jsem po dopadu do něho vyskočil a spadl jsem přímo na voliéru

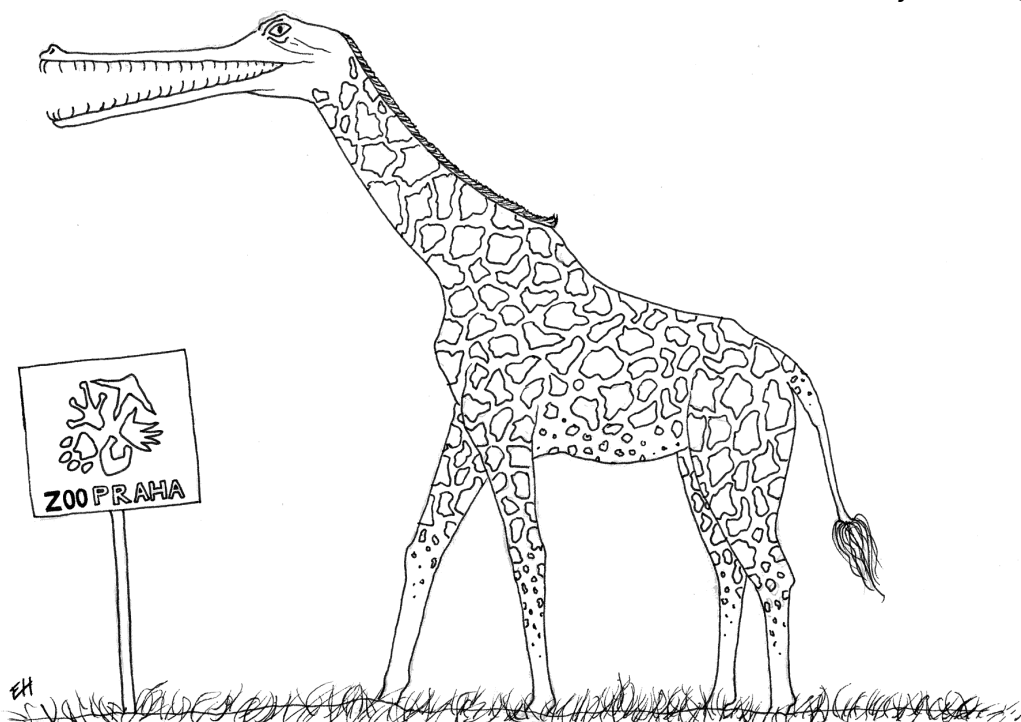
supů. Žádné zranění jsem sice neměl, ale byl zde ten problém, že zezdola do mě neustále klovali supi, dožadující se čerstvého masa a tak jsem před nimi neustále musel uskakovat. Asi po čtvrt hodině si mého poskakování všiml vlekař na horní stanici lanovky a okamžitě přivolal pomoc. Na místo přijeli zdravotníci, avšak ke mně se nemohli dostat, protože voliéra byla zakotvena do skály. Byli tedy přivoláni i hasiči se dvěma hypermoderními vysokozdvížečnými žebříky a kolem šesté hodiny večerní se mne za asistence desítky hasičů, pěti zdravotníků, tří televizních stanic a několika stovek čumilů podařilo sundat z voliéry, kde jsem několik hodin zuřivě poskakoval.

Vyskákáný a unavený jsem se vrátil na hlavní nádraží a nastoupil do nejbližšího vlaku na Olomouc. Nastoupil jsem do podobně rozvrzaného vlaku jako ráno a mé srdce zaplesalo – vlak byl plný fanoušků Sigmy Olomouc, vracejících se z vyhraného zápasu s pražskou Slávií. Po náročném dni jsem uvítal jejich nabídku na kolující lahev vodky a tak jsem už od Pardubic řval s fanoušky jako jeden muž: „HOLOMÓC! HOLOMÓC! HOLOMÓC!“.

Do mé rodné Olomouce jsme dorazili v jedenáct večer a z několika fanoušky jsem ještě pokračoval až domů, kde jsem je pohostil, popili jsme, pojedli jsme... A namol opilý jsem se s nimi rozloučil kolem druhé hodiny ráno.

Ráno mě strašně bolela a hlava, ale v mozku oslabeným alkoholem jsem přece dokázal vyprodukovat jednu podstatnou myšlenku: všem těm zážitkům, ať už pozitivním nebo negativním, vděčím jen a jen Praze. A jedno vím jistě – určitě se tam někdy vrátím.

Vojta Voska, sekunda

Od půlky září do půlky října vedli si terciáni v rámci češtiny deník. Dennodenní záznamy činily někomu radost, jinému utrpení. Následující fragmenty jsou malým nahlédnutím přes rameno každého z pisatelů.
MV

Zrovna psaní tohoto deníčku mi připadá docela zajímavé, protože si myslím, že tohle je jedno z nejzajímavějších období mého života a já jsem ten typ, co se moc nikomu nesvěřuje, možná jedině kamarádkám, ale stejně... Když něco píšu, vždycky se hrozně rozepíšu a vypíšu většinu věcí, o kterých přemýšlím. Tak si říkám, že tenhle deník je přeci jen pro školní účely a že nikdy nebude takový, jaký bych si normálně psala.

Dneska jsem dostala za úkol si psát deníček, tak si tě píšu. Dneska je také 13. výročí shození dvojčat v New Yorku. A moje nejlepší kámoška ze školky má 13. narozeniny. Dnes jsme taky měli první dvě hodiny hudební výchovy. Dostali jsme strašně moc úkolů a nevím, kdy je stihnu napsat. Budu s nima mít asi hodně problémů, protože jsem na hudebku úplně hluchá.

Konečně je zase víkend. Člověk si může v naprostém pořádku spát klidně do jedenácti, dokud ho tedy někdo nevzbudí. Odpoledne jdu s Domčou do kina. Máme sraz na výlezu metra Náměstí republiky, ale samozřejmě jsme každá čekaly na té druhé straně. Příště si musíme dát pevný bod nebo si aspoň říct, u kterého výlezu se potkáme.

Dnes jsem nedělal vůbec nic až na to, že jsem posekal naši zahradu.

Dnešek byl absolutně výborný, sice se mi úplně nevyvedla biologie, ale z matematiky z nehlášeného testu mám 10 (nejlepší ze třídy). Cestou do školy jsem se s Filipem bavil o Cibulkovi, který používá siderické kyvadlo, aby odhalil agenty KGB ve vládě. Mimo jiné i Václav Havel je podle něj agent KGB.

Po velké přestávce začala matematika. Když přišel pan profesor Fabián a měl v ruce papíry (to nikdy neznačí nic dobrého). Ano, byl to testík, ještě jsem začal rychle listovat v sešitě, zoufale jsem se snažil během ani ne půl minuty zapamatovat vzorečky. Ale marně, tohle na desítku nebude.

Škola začala mou oblíbenou dvouhodinovou češtinou, při které je vždycky sranda. Před matikou jsme si s Ottou dělali srandu, že bychom si mohli dát test. Když Fabián přišel do třídy a řekl, že bude test, na-prosto nás to šokovalo. Některé otázky šly, ale když přišlo na sestavení opsané kružnice trojúhelníku, měl jsem absolutně vymetenou hlavu. Test se mi nepovedl a myslím, že dostanu tak 6.

Večer jsme šli do divadla Hybernia na muzikál Sněhová královna. Abych vám vysvětlil, co jsem tam dělal: máma má kamarádku, kamarádka je kostýmní výtvarnicí a potřebovala pomoc. A máma byla tedy asistentkou kostýmní výtvarnice a dostala čtyři volňásky. Mimochodem: ten muzikál je příšerný. Když skončil, těšil jsem se na jídlo na večírku. Jídlo nebylo. Tím už mě opravdu namíchli.

Zítra pojedeme k babičce a já se tam vždy moc těším, protože je tam hřiště, bazén a taky pořádný klid. Jsem rád, že v pátek končíme takhle brzo, ta tak mám o pár hodin delší víkend.

Večer jsme si chtěli pustit Jamese Bonda, ale ten, pro kterého jsme došli, byl jenom v angličtině a brácha se ségrou by tomu nerozuměli. Tak jsem zkoušel jiné díly, ale všechny byly pouze v angličtině, takže Lara vybrala nějakou blbost o psovi a byl jsem donucen dívat se na tento film. Nakonec to nebylo tak hrozné, jako to vypadalo.

Mnooo... ty testy jsem nenapsala podle očekávání, ale to je jedno... konečně víkend! Tenhle víkend bude snad jediný volný víkend, bez protokolů... Už se těším.

Dnes ráno byla venku zima – asi 5 °C. Doufala jsem, že na tělocvik nepůjdem ven, a to se mi splnilo. Sice po švp půjdem ven běhat, ale to nevadí. Zůstali jsme v tělocvičně a cvičili jógu. Byla to sice hrozná nuda, ale alespoň jsme nezmrzli.

Stejně obyčejný den jako v pondělí. Nemůžu se dočkat, až budu v Dubai.

Normální vstávání u prarodičů a potom hraní na počítači – prostě moje odpočívání u prarodičů jak má být.

Dnes v češtině jsem byl vybrán, abych řekl nějaký zápis ze švp, bohužel jsem ho neměl, takže jsem řekl, že si to dodělám. Doma lehce hysterčím, protože zítra máme zkoušku a já to skoro neumím.

Hmm, moje narozeniny. Probudila mě moje sestra, která se dožadovala pohádek. Poté s ní musíme na hřiště, nejnudnější dvě hodiny mého života. Jak to jen mohli moji rodiče se mnou vydržet? Odpoledne oslava, zábava jak v hrobě.

Po obědě jsem jel k H. Mackovi na oslavu jeho narozenin. Oslava se konala u Honzy doma. Kromě mě tam byla hlavně jeho rodina a ze třídy už jen Matyáš. Dárek jsem mu předal a v protislužbě jsem dostal mrkev ovázanou stuhou (tu jsem časem snědl).

Na matice jsem zase zírala jako vejř. Snad mi to někdy taky docvakne. Kupodivu jsme neřezali krychle. Ó, divme se. Na laborkách z fyziky jsme si na nějakým příkladu nacvičili, jak to asi vypadá u malý maturity. Jestli takhle, tak to nedám. A navíc to moc nechápu. To se vyřeší o víkendu. Musím se naučit na opravnej test z matiky a na ájnu. Nestíhám. Nemí mi dobře. Musím hlídat bráchu. Angličtina se mi vytrácí z hlavy. Matika, ta mi do hlavy neleze. SMRT!

Tak jsme konečně viděli bráchu. Bohužel už byl v inkubátoru, ale mohli jsme si ho aspoň pohladit. Má strašně moc vlasů, dokonce i obočí! Nos a pusku má prý po mně, tvar obličeje a oči po ségre. Je strašně hodnej, vůbec nekřičel.

Mám zdravé oči! O fyzice jsme brali čočky a vady oka. Na konci nám učitel doporučil aplikaci na telefon, která zjišťuje, jestli nemáme nějakou oční vadu. Hned o přestávce jsem to vyzkoušela. Výtvarka mě opravdu bavila. Dodělávali jsme tu obálku ke knize. Myslím, že se mi to povedlo, i když to vypadá trošku jinak než moje základní verze.

Nejlepší je učit česky někoho, kdo se nenarodil v Čechách. Dneska jsme s panem profesorem Bathem na procházce po okolí. Po cestě jsme ho učili české názvy hub. Moc jsme jich však nenašli, asi dvě tři. Setkali jsme se i s Johčíným velice dobrým přítelem, blátem. Ráda si z ní dělám legraci, že by mohla do bláta znovu zahučet jako minulý rok na Lipně. Dříve se vždycky urážela a dneska to pojala jako legraci a říkala, že by mě popřípadě strhla s sebou. Šli jsme ale jen krátkou procházku, takže jsme do oběda byli zpátky. Moc projektů v kempu nezůstalo, asi tak tři čtyři, zbytek byl na celodenním výletu.

Valášek říkal, že deníky bude prohlížet jen zběžně. Už se mi z tohohle dělá špatně. Navíc latinkou nemůžu psát tak rychle jako praváci, což mě štve. Dexteristi jedni zaujatí! Kruci, kdo tohle vymyslel? Japonsky, čínsky nebo židovsky se dá psát stejně dobře levou rukou. Krucinál, proč jsem se narodil tady????!!!

Takže poslední den, kdy si píšu deník. Mám pocit, že by to chtělo nějak uzavřít. Jenomže vůbec nevím jak, protože je to můj deník o mých pocitech a věcech, co dělám já. Takže to asi neukončím větou „Žili šťastně až do smrti“ nebo „A potom řekla poslední sbohem a skočila“. Jako mohla bych to takhle ukončit, ale nebudu se zabíjet kvůli úkolu z češtiny (pardon). Takže to skončí uprostřed dne, protože tak to prostě je. P. S. Už je fakt pozdě a tohle je hodně deep.

Drahý sešite, toto je mé poslední sdělení tobě. Byl jsi velmi dobrý deníček a doufám, že se ještě někdy potkáme! Díky, že jsi mě sloužil. Brzy na viděnou!

Tak to je konec, můj milý deníčku. Psala jsem si tě dlouhých 30 dní. A byla to docela zábava. Psala jsem do tebe můj typický měsíc školy a popsala jsem jednotlivé dny. Každý den! Ať už byl něčím zajímavý nebo spíše nudný a obyčejný. Ale to se moc často nestávalo, vždy se našlo něco výjimečného, a den byl potom o to zajímavější. Těším se na další shledání!

Čile do Chile

Chile je země, kterou napříč přejedete za dvě až tři hodiny, na délku se však táhne mezi Andami a Tichým oceánem skoro od rovníku k pólu, přes tropické klima a nejsušší poušť světa až do Ohňové země, kterou od Antarktidy dělí jen pár vln oceánu. A zároveň je to země, ve které jsem strávila celý minulý školní rok na výměnném pobytu. To nejspíš není zcela běžný výběr destinace, a tak se naskytá jedna otázka: Co mě k tomu vlastně vedlo a proč jsme si vybrala právě Chile?

Svůj rok v zahraničí jsem chtěla strávit někde daleko a mým cílem nebylo ani tak zlepšit si angličtinu, o jazyk mi vlastně moc nešlo, jako především poznat jinou kulturu, jiný způsob života, jiné lidi, něco nového se naučit a něco nového zažít. Lákala mě Jižní Amerika, Čína, Indie, Austrálie, Jihoafrická republika, Ghana a mnoho dalších. Nic z toho však kromě Chile, jakožto nejbezpečnější a nejevropštější země Jižní Ameriky, nedostalo rodičovské schválení. Právě Chile a ostatně celou Jižní Ameriku jsem znala z vyprávění rodičů, kteří ji před lety procestovali. Od té doby jsem se tam sama chtěla také jednou podívat. O možnosti odjet tam na výměnný pobyt jsme se dozvěděla, když se rok přede mnou rozhodovala starší sestra, kde stráví svůj rok v zahraničí. Tehdy ale, když mi bylo nějakých 14 let, to byl spíše jen hodně bláznivý nápad a téměř nesplnitelný sen. I přesto se však za pár let sen, ač po mnoha překážkách, stal skutečností a já na konci července odletěla s napěchovaným kufrem a téměř nulovou znalostí španělštiny do neznámých končin na druhé straně zeměkoule.

Začátky v Chile byly pravda trochu krušné. Když pominu časový posun, změnu klimatických podmínek – odletěla jsme z našeho léta do půlky jejich zimy, nebo únavu způsobenou kulturním šokem (největší problém bylo asi zvyknout si na kulturní rozdíly) a také jazykovou bariérou. Španělsky jsem uměla pozdravit, říct, jak se jmenuju, a že vlastně španělsky vůbec nemluví. A v Chile zas nikdo moc nemluví anglicky. Ale všichni se snaží, když ne slovy, tak aspoň pantomimicky nebo jakko-

liv jinak. V takových podmínkách se ale alespoň člověk učí poměrně rychle. Za měsíc jsem již částečně španělsky rozuměla a po dvou měsících již téměř mluvila.

O celém roce v Chile by se ale nejspíš dala napsat kniha, tady na dvou stránkách to ale zkusím aspoň ve zkratce jakousi „pseudokoláží“ vět:

Chile je země kontrastu a obrovských sociálních rozdílů. Vedle chudinských čtvrtí s domečky z plechu bez elektřiny a vody je tu vyspělý svět s mrakodrapy, obrovskými nákupními středisky a moderními auty. Ta zde jezdí téměř bez pravidel. Červená na semaforu spíše než zastavit znamená projet v plné rychlosti. Anebo donekonečna troubit na chodce, kteří se snaží přejít ulici, či na žonglující mladíky na přechodu. To je oblíbená chilská „brigáda“ mladých nebo způsob výdělků pro chudé. Se třemi tenisáky nebo pár tanečními pohyby si stoupnout na přechod a během červené na semaforu předvést krátké představení, a než se auta rozjedou, vybrat pár drobných z okénka od řidičů. Troubením tu mužská část populace také vyjadřuje, že jim dívka jdoucí po chodníku připadá hezká. A to nedávají najevo jen troubením, ale také hvízdáním, pokřikování, zdravením, máváním, usmíváním či žádoněním o číslo. Obecně jsou v tomto ohledu Chileané mnohem odvážnější. Také jsou otevřenější, upřímnější, upovídanejší, expresivnější, přátelštější a veselejší. Vždy jsou milí, usmívají se a snaží se vám se vším pomoci. Neznají soukromí, například dveře do pokoje se nikdy nezavírají, a nechápou pojem osobní prostor. A tak je objímání, pusinkování, sedání na klín, vodění se za ruce či jiné dotýkání a fyzická blízkost na denním pořádku. Jen klasický chilský pozdrav je jeden polibek na pravou tvář. Takto se zdraví každý s každým, a i když může připadat puza na tvář od spousty cizích lidí či objímání učitelů zpočátku poněkud zvláštní, i na to se dá zvyknout.

Vyučovací hodina trvá 90 min a bez přestávky za sebou je možné mít až 135 min. Efektivita a úroveň vyučování a vzdělání tu obecně ale bohužel

lehce pokulhává. Za 90 min se tam sotva naučíte to, co tady za 45 min. Celkově Chilané tráví ve školách mnohem více času než my. V mém případě to bylo až o 10 hodin týdně víc než tady v Čechách. Školy jsou tam obrovské, od prvního ročníku mateřské školky po čtvrták, vše v jedné obří budově plné tisíců dětí a studentů. A všichni vypadají stejně. Uniformy jsou na většině chilských škol povinné. A s nimi přichází krom jednotného oblečení ještě řada dalších pravidel. Krátké vlasy a žádné vousy jsou pro kluky povinností. U holek je zas vyžadovaná „normální“ barva vlasů (žádné modré, zelené, ale ani rudé), žádné visací náušnice či piercingy nebo jen nalakované nehty. Chilané jsou si však podobní i bez uniforem. Tmavší pleť, tmavé vlasy, tmavé oči, menší vzrůst. Každý Evropan je pro ně tedy bílý, vysoký, blondatý (tak nazývají i hnědou barvu vlasů) a světlooký. A tak hlavně rozpoznatelný téměř na první pohled. A kdyby ne, stačí jedno slovo a přízvuk ve španělštině ihned prozradí nechilský původ. Přízvuku se nedá zbavit ani za rok. Chilané také považují Evropany téměř za „polobohy“.

Evropské země jsou pro ně nejen vyspělejší a součástí prvního světa s lepším vzděláním, zdravotnictvím a infrastrukturou. Naše „rasa“ je ale prý také krásnější, inteligentnější a vždy ve všem lepší. A to jen proto, že jsme z Evropy.

Chilský teenager se od českého liší ještě v jedné podstatné věci. V Čechách jste v sedmnácti téměř dospělí, můžete být sami doma a sami jste schopni si zařídit spoustu věcí. V Chile jste v sedmnácti považováni za desetileté dítě. Maminka vám ráno stele postel, připravuje snídani, jen velmi výjimečně zůstanete sami doma, vyzvedává vás ze školy, dokonce s vámi může dělat i úkoly. Většina chilských maminek je v domácnosti. Péče o děti je jejich jediným povoláním minimálně do té doby, než odejdou na vysokou. Tatínek je ten, co vydělává a v rodině má vždy hlavní slovo.

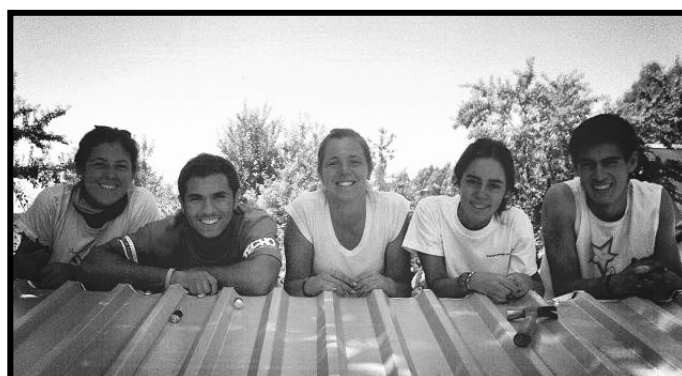
V Santiagu je všude spousta smogu. Někdy je kvůli tomu zakázáno, aby vyjížděla auta s určitou poznávací značkou. Také bývá některé dny doporučeno nespportovat. V ulicích jsou tam mraky pouličních psů. Všude rostou palmy. Někde není elektřina vedená podzemím, ale tisíce kabelů se kroutí pár metrů nad hlavami. Andy jsou vidět odevšad. Kreditní karty nejsou čipové. Nemají topení, a když mají, tak

netopí, jelikož plyn je neuvěřitelně drahý. V zimě nebývá taková zima, ale dívat se na televizi v osmi stupních nad nulou bez topení není moc příjemné. Dávají obrovské porce jídla a jedí mnohem více. Obědvají kolem druhé, večeří mezi osmou a devátou. Každodenní sprcha a rodina jsou pro Chilana nejdůležitější věci v životě. Postele se stelou velmi komplikovaně, začátečníku to trvá i okolo deseti minut. Nemají naše peřiny, ale různou spoustu prostěradel, dek a přehozů. Nezouvají se. V autě se často nepoutají. Mají čtyři jména, dvě křestní a příjmení jak od matky, tak od otce. Vánoce slaví uprostřed léta s umělým zasněženým stromečkem a Santou Clausem v šortkách. Vánoční atmosféra neexistuje. Zemětřesení slabší než 7 stupňů Richterovy škály nenazývají zemětřesením. Většinou je přejdou mávnutím ruky. Takových jsem tam za rok cítila tak deset. Ale mnohé se dají s klidem prospát. Při opravdovém zemětřesení (tj. více než 7 stupňů Richterovy škály) se člověk neudrží na nohou. A po něm může přijít tsunami. Ve školách jsou cvičení pro případ zemětřesení. A další nebezpečí: jedovatí pavouci. Před oblečením trička ze skříně se doporučuje vytřepat, pro případ, že by v něm byl osmi-nohý členovec schován. Jeho jed je smrtelně jedovatý, ale existuje protilátka, která musí být podána do osmi hodin.

A jaký byl tedy studijní pobyt v Chile? Jedním slovem nejlepší. Trochu změnil můj pohled na svět, posunul některé životní hodnoty, naučil mě pochopení a trpělivosti i toho, že někteří lidé na světě mohou přemýšlet zcela odlišně, což ale neznamená, že špatně. Byl asi jiný než většina výměnných pobytů, občas náročný, občas zvláštní nebo občas plný trapných situací, ale s jistotou stál za to!

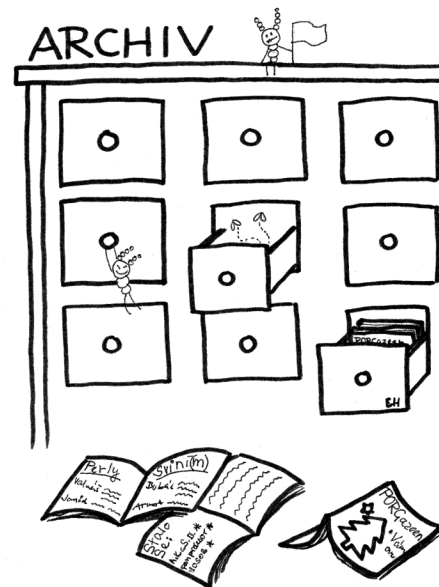
Tereza Horáková, septima

Mám doma ve svých sbírkách téměř všechna čísla *Porgazeenu*, a rozhodla jsem se proto vytvořit jakousi retrokoláž – vybrat nejzajímavější a nejtípnější články, tehdejší horké novinky, které skončily v propadlišti dějin, aktuality, které jsou stále (znovu) aktuální. Vedl mě k tomu pohled na seznam členů redakce 1. čísla *PORGAZEENU* z 20. listopadu 1994: Daniela Vernerová, Kryštof Kozák, Jan Daněk, Petr Kolínský, Martin Šíp (absolventi), Ondřej Šteffl, Jakub Krč, Boris Kubíček, Petra Svobodová, Magda Podaná (učitelé), z nichž všech se na *PORGu* nacházím už jen já.

Brzy jsem zjistila, že je to nemožný úkol. Přistihla jsem se, že se opakovaně začítám do starých článků, které jsme vesměs psali my z redakce, do různých polemik, prohlášení, anket a rozhovorů, vtípků, informací ze života a smrti školy... a čas běží. Když se přiblížila večere, kterou u nás v rodině obstarávám já, seznala jsem, že své počínání budu muset omezit. A tak předkládám ryze subjektivní, nahodilý výběr citací z prvních deseti čísel časopisu. Pokud by v další investigaci tohoto druhu chtěl někdo pokračovat, ochotně mu zapůjčím svou sbírečku *PORGAZEENŮ*, ať se v ní trochu porochá a vytěží, co se dá.

Magda Podaná – Špačková

První úvodník redakce

„Dobré nápady se vyznačují samospádem. Máloco je může zastavit, vnější okolnosti se přizpůsobí, najdou se potřební lidé, přesvědčení o smyslu věci. Myšlenka na školní časopis také čekala a nazarávala. Najednou s ní přišli studenti sexty, pan ředitel Šteffl a někteří další. Nezávisle na sobě! Ovšem s různými představami o tom, PROČ vůbec časopis, JAK ho dělat a pro KOHO. Dlouho nám trvalo, než jsme se rozhodli vydávat společný *Porgazeen*, a ještě více času si vyžádalo sestavení redakce a všeobecné srozumění týkající se už výše uvedených proč, kdo, co a jak.“ ... (z Úvodníku 1. čísla – 20. listopadu 1994)

Přemítání nad hodnocením Jaroslava Jirmana

„Každým hodnocením se vystavujeme nebezpečí, že druhého ocejujeme a nedohlédneme dál k onomu TY, které ustavuje vztah k druhému „z očí do očí“, vztah k tajemství člověka, jeho skrytým hloubkám i tomu, čemu se teprve může otevřít. Leckdo si zažil, že mu kladné hodnocení dalo křídla. Levně získané body zanechávají sebeuspokojení s pachutí ironie. Záporné hodnocení může člověka probudit, nebo mu vzít vítr z plachet. Jako učitel manipulují s mocí, jejíž dopad mohu pouze odhadovat. Zrušit hodnocení? To by byl slabošský ústup před odpovědností, do které mě tato moc staví. Na druhou stranu není mým úkolem vynucovat něco mocí. Nemohu používat hodnocení jako nátlak, bič nebo se jím dokonce mstít. Paradoxně však mým přáním je, aby si žádný student z hodnocení nic nedělal.“ (3. číslo – 17. února 1995)

Z koncepce školy Ondřeje Šteffla

„Principy:

stálé principy (pedagogické, mravní, organizační, didaktické, psychologické, kulturní...), o které se škola při své práci opírá, např.:

rodinná atmosféra školy – škola je tak velká, aby se všichni navzájem znali a mohli setkávat;

zodpovědnost učitelů – učitelé jsou vybíráni konkurzem a jsou plně zodpovědní za výuku svých předmětů;

neškolní učení – škola vychází z toho, že mnohé důležité se studenti učí od sebe navzájem nebo v jiných situacích než školních;

pravidla a řád – ve škole platí psaná i nepsaná pravidla. S psanými pravidly jsou všichni předem seznámeni, vyhlášená pravidla škola dodržuje a dbá, aby je dodržovali i jednotlivci;

originalita – škola se rozhoduje nezávisle. Při jinak stejných výsledcích škola preferuje originální řešení;

šetrnost – škola šetří peníze rodičů a snaží se umožnit (ekonomicky) dokončení studia každému, kdo je přijat.“

(3. číslo – 17. února 1995)

Anděl jižního okna

„V sérii interview s populárními osobnostmi našeho života pokračujeme rozhovorem s nevšedním obyvatelem Libně. Důchodce v okně naproti sborovně láká svým zkoumavým pohledem nejednoho z nás. Někteří se mu jen smějí, jiní započali dokonce s tvorbou statistiky jeho vykouknutí a procentuálním zhodnocením časové náročnosti tohoto konání. A dva odvážlivci se za ním dokonce pustili s diktafonem, aby nám přinesli svědectví o jeho životě.“ (4. číslo – 27. dubna 1995)

Co mi PORG dal a vzal Zity Maršíkové

„Myslím, že více než na čemkoli jiném záleží na konkrétním složení pedagogického sboru. Zdá se, že od začátku fungování PORGu se průměrný věk profesorského sboru snižuje. Myslím, že je to škoda. Z učitelů se také díky této skutečnosti stávají stále víc jen partneři a přirozená autorita jako vychovatele se vytrácí. Určitě nelze předpokládat, že autorita učitele musí záviset na jeho věku. Myslím ale, že pro školu by bylo přínosem, kdyby na ní působili i starší profesori.“ (5. číslo – 30. května 1995)

1. reportáž z jiné školy – Gymnázium Budějovická Petra Kolínského a Kryštofa Kozáka

„Po dlouhém přemítání nad tím, jak ještě vylepšit již tak naprosto dokonalý obsah našeho časopisu, rozhodli jsme se pro vyhotovení skutečné reportáže. Jelikož se cítíme být ani ne tak konkurencí podobně kvalitních periodik, jako spíš jejich vhodným doplněním, rozhodli jsme se pro reportáž z jednoho z mnoha pražských gymnázií. Pro takovou reportáž, kterou jiné noviny a časopisy nemohou přinést z důvodů neschopnosti jejich redaktorů pronikat neproniknutelným. Strávit den mezi studenty, profesory a ostatními pracovníky (školní psycholožkou) takového ústavu a zůstat přitom nejen naživu, ale dokonce i nepovšimnut, to se může podařit pouze takovým duchům, jako jsme my.“ (7. číslo – 24. 12. 1995)

Školní jídelna Na Korábě Eduarda Hulciuse

„Budu vám vyprávět příběh o naplňování jednoho poháru hořkosti. Konkrétně toho, jenž se týká Školní jídelny Na Korábě. Do oné výkrmny docházím již cirka tři a půl roku. Setkal jsem se za tu dobu snad se vším jako vy – šikana přímá od tamního vyučujícího sboru a kuchařek, které nevykapaly všechn svůj jed do stravy, a šikana nepřímá od žáčků i žáků (dělení na menší a větší jest čistě fyzické; jejich slovník i způsoby jsou zhruba tytéž), kteří jakoby vycítili nadřazenost nad „cizáky“ a i šikana od našich milých profesorů. To nemohou stát celou frontu jako my? Ne. Aha.“ (8. číslo – 6. 2. 1996)

„Zahraniční“ reportáž Slunečný kopec Přemysla Matějčka a Michala Doležala

„Již třetím rokem se organizuje výměnný zájezd mezi studenty PORGu a německou třídou. I letos se všichni sešli ve středisku „internationales Haus Sonnenberg“ (v překladu Slunečný kopec), kde se pět dní diskutovalo, tentokrát o otázkách feminismu. Šestý a sedmý den jsme strávili v německých rodinách našich „spoludiskutujících“. V květnu přijedou Němci do Prahy, do našich rodin. Diskutuje se dvakrát denně, ráno a večer, vždy po třech hodinách, odpoledne je volné. ... Diskuse nestály za moc. To věčné psychologizování, ty věčné otázky: „Jaký jste z toho měli pocit, když jste o tom mluvili?“, ta věčná snaha najít za každou blbostí něco hlubokého – to mě hrozně, HROZNĚ štválo. *Das war wirklich beschissen.*“ (9. číslo – 10. dubna 1996)

Krise Hany Třeštkové

„Už delší dobu uvažuji o tom napsat tenhle článek, ale říkala jsem si, že to není tak aktuální (ale je). Vlastně nevíte, o čem mluvím (píšu), mluvím o tak zvané krizi školy, tedy já si nemyslím, že je ta krize tak velká, ale nějaká tu je. Již od primy jsem slýchávala naříkání (hlavně starších spolužáků) nad tím, jaký bývával PORG za úplné mladosti skvělý. Že teď to jde od desíti k pěti a zkrátka už to není co bývalo.“ (10. číslo – 17. 6. 1996)

PS: A takhle to bylo, je a bude. M. Š.

V tomto zamyšlení, i když tím některé z vás určitě zklamu, nebudu vyprávět o své zkušenosti. Nebudu mluvit ani o žádném jiném konkrétním případu, i když by se jich našlo pár i v naší třídě. Zkusím tento pojem přiblížit vám, kteří ho možná neznáte, a rozvést ho a zamyslet se nad ním. Co je to vlastně tzv. friendzone?

Pojem se poprvé objevil v roce 1994 v seriálu *Přátelé*, konkrétně v epizodě *The One with the Blackout*. Termín se ovšem zpopularizoval až před asi čtyřmi lety, kdy se začal hojně vyskytovat na internetu. Aktuálně patří mezi běžně používaný výraz, se kterým se můžete setkat opravdu skoro všude, kam zasáhla mladá generace. Jde o typ vztahu mezi dvěma osobami, kdy jedna z nich, ve většině případů muž, se chce z běžného kamarádského vztahu posunout výše, do vztahu romantického, nebo sexuálního. Nebo obojího. Druhá osoba, většinou tedy žena, ovšem muže neshledává atraktivním a přitažlivým, takže si chce udržet pouze vztah kamarádský. Muž se najednou ocitne ve friendzone, neboli zóně jenom přátelství, odkud už není úniku. Nebo snad je?

Na případu friendzone je velmi dobře vidět rozdíl mezi mužskou a ženskou částí, pokud tedy budeme pracovat s faktem, že naprostá většina případů se týká mužů. Když mezi dvěma osobami vznikne velmi dobrý vztah, dejme tomu nejlepší kamarádi, je velmi pravděpodobné, že to jedna část bude chtít posunout dále. Obvykle chlapi. Nyní se začíná vše komplikovat. Ve většině případů dívka bere kluka pouze a jen jako kamaráda. V této situaci je onen „friendzoneovaný“ chlapec samozřejmě našťvaný, přijde mu to všechno nespravedlivé a vůbec nic nechápe. Vždyť jsou nejlepší kamarádi. Vždyť pro ni udělal všechno. Jenže ona to tak zřejmě nebrala. Jaksi se to zaseklo na těch nejlepších kamarádech.

Na internetu najdete nespočet debat na toto téma. Také se tam sdružuje mužská část a drží při sobě. Vznikají vtipné obrázky, kde se drží symbolické minuty ticha za osoby mužského pohlaví ve friendzone, nebo se naopak vzdává hold a respektují a oslavují se ti, kteří se z ní dostali. To je asi nejhorší část na friendzone. Téměř se z ní nedá dostat, pro tu dívku jste prostě nejlepší kamarád, i když ji pravděpodobně vaše náklonnost lichoť. Nijak nepomůže kupování dárků, hýčkání, děláni všeho možného, ani snášení modrého z nebe. Vlastně to nemá cenu. Friendzone se také může přetransformovat do něčeho horšího. Znam pár případů, kdy si ti lidé začnou říkat *bráško* a *sestřičko*. No nepříjde vám to poněkud, spíš hodně, přehnané?

Návod jak se dostat z friendzone tedy jednoduše neexistuje. Nelze si na ní vytvořit úplně objektivní, ničím neovlivňovaný názor - naprosté většiny lidí se totiž dotkla, ať už jakkoliv. Co dělat, když se tam ocitnete? Nejlepší je to zřejmě přijmout, přijmout fakt, že pro vaši nejlepší kamarádku nejste přitažlivý, a jste pro ni jen kamarád. Samozřejmě záleží na člověku. A nemyslete si, že se do friendzone dostávají jen muži. Sice z velké většiny, ale přeci jen je hodně případů, kdy muž „friendzone“ ženu. Některým lidem přijde toto téma jako blbost, říkají, že něco jako friendzone neexistuje a je to jenom pojmenování skupiny nepřitažlivých lidí, kteří nedostali to, co chtěli. Jistě by se toho dalo napsat ještě hodně, ovšem tento papír není nekonečný a limit je neúprosný. Záleží tedy na každém z vás, jak se k této záležitosti postavíte, co si o tom pomyslíte a hlavně – co uděláte v případě, že se sami jednou do friendzone dostanete.

Štěpán Vácha, kvinta

Unavený

(Villónská balada)

Valí se těžce další den,
však v těžkém a dusném noir stínu
je jen repetice, další sen,
co zdá se, dokud nezahynu.
Jak v pozdrav slunci unaveně kynu,
z hořkosti se náhle toužím rozesmát,
za oknem venku vidím jeřabinu,
tolikrát.

Běžím svým časem? Nebo se jen
horečnatě, bezúčelně šinu,
po kolena v blátě, klidu svého zbaven,
zdali někdy, někde, přece odpočinu?
Všechno zdá se hořké jako odvar z blínu,
příliš mnoho lásek, příliš mnoho zrad,
svou pravdu jsem svěřil nachovému vínu,
tolikrát.

K půlnoci z domu vykradu se ven,
z národní banky uzmu kopretinu.
Vítězný zloděj, poražen,
ač kráčím přímo, svůj cíl vždycky minu.
Květina se mění v rozpraskanou špínu,
jako tolik věcí, které jsem měl rád,
s městskou šedí mlčenlivě splynu
tolikrát.

Pod nebeskou klenbou nekonečně plynu,
chtěl bych všechny hvězdy nějak spočítat
a do tváře světa hrdě plivnout slinu
tolikrát.

*Petra Nosková, kvinta***6)**

Bolavá hlava ve které třeští útržky snů
Nepřicházející východ slunce
Jen další melancholie nejvšednějšího dne

Dneska píšem
Život přesýpacích hodin
Kolem dokola a znova
Co bude až se neotočí

Zmrzlé ruce křesající jiskru radosti
která dle světového řádu sedí v poslední
řadě
Brzy se dostaví ticho zpěvavých myšlenek
však jejich majitelka přes agónii věří
Jednou budem dál

Nitka rezignace vše svazuje
Stížnosti přijímáme jen elektronicky
Smutek zmizíkováného inkoustu
Už jsme s tím všichni komický

1)

I když z mnoha důvodů
ve výsledku nepomůže,
den, který přinese růže,
není nikdy na škodu.

2)

Slova,
která tvoří větu,
a budí úsměv v cukru* letu.

*(Ano, cukr je tam schválně... Jakože vtípek... Ehm...)

3)

Šťěstí, který věstí,
že ti život
brzy dá pěstí.

Radost, která říká,
že ti srdce
probodne dýka.

Sláva pokyn dává,
že ti za čas
ubudou práva.

Zdraví, co tě zpraví,
že nastanou
bolestné stavy.

Láska, která v mžiku
spláchne hrdost
do nočníku.

Smích, který v uši
šeptne ti,
že zatratíš duši.

Kráska, která skrývá,
že ti hřích
nitro rozrývá.

Milost, která pěje,
že pro tebe
zbývá naděje.

4)

Už se zase vleče den,
byť uvízla jsem na kolotoči,
jež zrychluje, a s hudbou flašinetu
se víc a víc má hlava točí.

Vnímání prostupuje mlha,
co otupuje všechny smysly,
a najít cestu ven lze stěží,
když soustředíš se na nesmysly.

5)

Tak jako my
neprožijem znova
okamžik, který slétl z řas,
tak nevrátí se nikdy, nikdy čas.

Vanndamm

I.
Jsem porgán.
Řikaj nám elita národa.
Řikaj nám tak proto, že jsme výběrovej gympl.
Nejlepší v Praze.
Nejlepší v zemi.
Naše známky musim každému vysvětlovat.
Jsou speciální.
Schválně, kolik jsi měl na poslednim vysvědčení desítek ty?
Nemusiš to nikomu říkat, řekni si to jen v duchu.
Ale měl bys to vědět.
Měl by ses učit.
Měl bys bejt připravenej.
Na vejšku. Do života. Tak vůbec.
Cajk.
Škola, základ života.
Jo.
Valej do tebe, že se máš učit.
Valej do tebe, že na to nemáš kašlat.
Valej do tebe, že máš bejt slušnej.
Valej do tebe, že nemáš dělat bordel.
Valej do tebe, že máš skvělý prostředí.
Valej do tebe, že nemáš podvádět.
Valej do tebe, že máš bejt v republice nejlepší.
Valej do tebe, že nemáš dělat škole ostudu.
Valej do tebe, že z tebe bude jednou někdo hodně úspěšnej.
Valej do tebe, že máš umět tabulku prvků.
Valej do tebe, že máš vědět, kdy byla bitva u Lipan.
Víš to?
Nevadí, od čeho je pak Wikipedie.
Valej do tebe, že máš bejt hlavně samostatnej.
To je dobře.
Dneska ti totiž nikdo nic nedá, všechno si musíš zařídit sám.
Je dobrý umět se o sebe postarat.

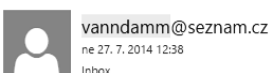
označit jako nepřečtenou

Komu: Eliška Chlebounová;
Kopie: Martina Kavanová;
* Odpověděl/a jste 27. 9. 2013 17:39.

1 příloha

Príspevek od Vandama pro Porgazeen.

označit jako nepřečtenou

Rudiš, Jaroslav. Národní třída. Labyrinth, 2013.

II.
Základka dobrý.
Cajk.
Porg furt cajk.
Kdo aspoň trochu nemaká, holt odejde.
Tak to chodí.
Pohoda. No stress.
Člověk je stejně dost přizpůsobivej, zvykne si.
Skoro na všechno.
Kolik hodin denně se učíš?
Hoďku, dvě?
Měl bys. Měl by ses učit.
Abys napsal dobře všechny testy.
A srovnávací taky.
Nejlíp v republice.
Cajk.
Dostal stipendium. Pochvalu. Bílého slona.
Snažit se. Učit se. Vynikat.
Tak nějak by to řekl ředitel. Ten, co řídí celou společnost, ten big boss.
Porg je škola malá a útulná.
Jo.
Libeňskej porg jo. Jinej moc ani ne.
Jsem stejně rád, že chodim sem.
Furt je tu normální mít jinej mobil než "ajfoun fajv".
Nemusíte mít všechno od nakouslýho jabka.
Ani vaše hadry nemusí bejt s D & G.
Lidi jsou tu taky fajn.
Neříkam, že tam na čtyřce jsou hrozný, ale prostě v libni mi to vyhovuje.
Když jsem se tehdy rozhodoval, padla volba na porg.
Nakonec jsem tu i po tolika letech rád.
Je tu fajn.
Piknin místo prvního dne školy? Každěj závidí.
Škola v přírodě, další skvělá věc.
Jsou tu prostě některý fajn věci.
A ikdyž toho učení a všeho máte po roce fakt dost, v září se sem rádi vracíte.

TŘEBA vydat v Porgazeenu? ;) že? Nebo ne?

← ODPOVĚDĚT ← ODPOVĚDĚT VŠEM → PŘEDAT DÁL ...

označit jako nepřečtenou

Komu: Eliška Chlebounová;

http://www.rozhlas.cz/vltava/literatura/_zprava/jaroslav-rudis-narodni-trida--1420549
Tady tip na poslech!

Zdraví, V.

Velice improvizovaná francouzská „třetinostránka“ a německá půlstránka... Ale vždyť to stejně nečtete...

La page française

Du 16 au 22 octobre dernier, des élèves français du lycée Robert Schuman de Haguenau sont venus rendre une petite visite aux élèves tchèques de Porg. Durant leur petite semaine à Prague, ils ont découvert la jolie ville de Prague et ses lieux magiques, ils sont allés à Terezin rendre hommage au poète résistant Français Robert Desnos et surtout ils ont essayés d'apprendre quelques mots tchèques avec leurs correspondants. Après cette super semaine aux côtés des Praguais, les adieux avec les correspondants ont été difficiles. Français et tchèques attendent donc avec impatience le mois d'Avril pour se retrouver lorsque certains élèves de Porg vont à leur tour venir en France!

Johanna Schmitt, étudiant français (text Johanna Schmitt, Výměna Francie)

Deutsche Seite

Hier ist ein Weihnachtsrätsel für euch.
Frohe Weihnachten!

Eure Deutsche Seite

H	D	W	M	F	C	H	G	U	C	E	V	I	E	W
L	N	E	W	S	I	N	G	E	N	N	K	V	E	R
N	E	I	G	S	Y	I	U	G	H	R	U	I	J	H
N	B	H	P	L	I	M	E	J	E	T	H	S	O	M
P	A	N	C	I	O	L	D	W	K	N	R	Z	S	I
U	G	A	E	D	L	C	R	T	A	P	U	T	Q	Y
F	I	C	X	S	I	E	K	C	A	U	A	H	R	J
Y	L	H	I	D	U	Y	H	E	A	N	H	J	V	S
B	I	T	O	E	E	T	T	D	N	S	W	M	E	B
Q	E	S	F	X	E	D	V	E	I	C	C	T	U	M
T	H	L	K	N	J	E	K	Q	P	H	C	F	T	C
N	Z	I	E	D	N	W	P	O	T	U	X	A	E	X
A	D	E	R	T	N	B	M	Y	X	R	Q	E	D	C
I	G	D	Z	L	U	W	D	X	B	S	J	V	R	R
M	J	E	E	F	I	J	Q	N	J	B	F	A	X	T

ADVENT
WEIHNACHTEN
KERZE
GLOCKE
TANNE
ENGEL
WEIHNACHTSLIED
HEILIGABEND
SINGEN
PUNSCH
NUSS
FEUERWERK

Veselé unavené Vánoce

Okolo mne se pomalu snáší drobné sněhové vločky, jež jsou jen matnou připomínkou odpolední vánice. Pod nohama mi křupe sníh, který se ještě za tu krátkou dobu nestihl smístit s městskou špínou a změnit se v nevábnou břečku. Vánoční světélka na holých větvích stromů se neúspěšně pokoušejí nahradit hvězdy. A já tak jdu noční Prahou se zbytkem třetí kávy v termohrnku a bolestně si uvědomuji, že nevím, o čem psát svou esej.

Na čtvrté kafe nemám chuť (a ostatně ani peníze), a tak mi nezbývá než se toulat po Václaváku a čekat na nějakou tu bankovku náhodně ležící pod vrstvou sněhu, nebo na důvěřivého japonského turistu, který by se nechal za pár šupů (no možná i něco víc) provést po vyhlášené zimní Praze a všechno si vyfotil tabletem, mobilem na tyči a něčím, co tady ve Starém světě ještě nemáme.

Rozhlížím se, jestli někoho takového náhodou nevidím v davech lidí okolo, ale všechny tváře mi splývají do jediné rozmazané masy. Trochu se mi z toho motá hlava. Pro jistotu se opírám o stěnu jednoho z domů. Všechno se mi před očima točí. Jasná světla, sníh, lidé, vánoční hudba z obchodů, asi je toho všeho na mě moc. „Pane, jste v pořádku?“ zeptá se mě náhle někdo. Překvapeně zhlédnu a setkám se s veselým pohledem bodrého chlapíka v červeném, s dlouhým bílým plnovousem a čepičkou s bambulí. A jediné co mi přijde na mysl je: „Co tady probůh dělá Santa Claus?“

Upřímně, tak nějak jsem nedokázal za těch dvacet let pochopit, co tady ten mužík v rudém dělá. V Čechách přece chodí Ježíšek, a ne nějaký hejhula ze Severního pólu (nebo ze Sibíře, záleží na vašem náboženství a názorech). „Je vám něco, člověče?“ vytrhl mne z úvah chraplavý hlas Santy. „Ne, už je to dobrý. Měl jsem jenom chvilkový motohlav...“ A rozcházím se směrem ke Koruně.

Mé myšlenky se opět stácejí k eseji. *Co pro vás znamenají Vánoce?* Zajímavé téma. Mohl bych psát o hlasité hudbě, rodině, dárcích na splátky, cukroví, je toho tolik... Ale pokaždé, když si sednu k počítači, přijde mi to všechno jako klišé. Něco, co už někdy někdo napsal, někdo se nad tím zamyslel a každý si už na to vytvořil svůj názor. Rozhlížím se a mám pocit, že okolí je stejně unavené jako já. Staré doby na mě shlížejí zpoza výzdoby a mlčky se ptají, proč se slaví něco, v co většina národa nevěří. Jezulátko z jesliček sleduje kolemjdoucí, aniž by je nějak více vnímalo, a červený mužík už dávno odešel domů, měl už toho dost.

A já se uprostřed toho všeho usmívám, protože přímo před očima mám výraz svého učitele, až zítra dostane místo eseje čistý papír nadepsaný *Veselé unavené Vánoce*.

Valášek

M. V.: Příběh na pokračování, zamyšlení, dvě přemlouvání, to máme dneska rétorickou hodinu. Měli jsme si pozvat pana Romana.

Bavíme se o Slovinsku.

M. V.: Teď to asi nakreslím trochu blbě (*nakreslí ovál*).

D. H. vypráví o filmu Svatý rok.

M. V.: Můžete to prozradit celé, stejně se na to nikdo nepodívá.

Toegel

P. K.: Vy neznáte školní podsvětí!
D. T.: (*vážným hlasem*) Myslíte?

D. T.: Kdybyste mě hledali, jsem u tabule.

D. T.: Jaký je rozdíl mezi námi a třeba opálem?

Bavíme se o potkanech

D. T.: Říká se, že Prahu má rozdělenou asi deset gangů.

D. T.: Sourozenci jsou si pak hodně podobní. Nemusíme chodit daleko (*podívá se na M. H.*), teď jsem se koukal do primy a strašně jsem se lekl.

D. T.: Pokud by lidé žili ve skleněných lahvích, asi by se seznamovali jinak...

D. T.: Máte štěstí, že se dneska cítím rozněžněle.

D.T.: Mám být hodnej, nebo zlej?
Třída: Hodnej!

D.T.: A proč?

Třída: Protože jsme malý a hodný!

D.T.: Malý jsou Křováci a hodný v jiných třídách.

D.T.: Já nikdy neříkám vtipy, já říkám pravdu.

Fišerová

P. N.: Je to x a $x - 6$.

K. F.: Teď jste to Petro vyspoilovala!

K. F.: Měla bych to spočítat i na druhý straně, ale zase abych se nepřepočítala...

Děláme cvičení z učebnice a narázíme na zadání, které má dva řádky.

K. F.: To se mi nechce číst, to přeskochíme. Na každé straně můžeme vždy přeskočit jedno cvičení.

K. F.: Podobnost objektu znamená, že když útvar vyroste, zůstává stejný, akorát se jinak jmenuje. Příklad jsou Hrodkovi.

K. F.: Martine, jsou místa na vašich spolužačkách, na které byste nemusel šahat.

Fišerová: Přítel Hlásek se ukazuje jako bonzák.

PJ: Já mám post-traumatický stresový syndrom.

Škrášek: Výtečně!

Janichová

M. J.: Adame, přečtěte tu rovnici.

A. T.: $KMnO_4$...

M. J.: Názvy! Já vám taky neříkám AT.

Je první lednová hodina

M. J.: Tak začíná rok, kdy budete poprvé maturovat. A někteří z vás i naposled.

M. J.: DDT vyhubilo komáry, kteří přenášeli malárii. No a komáry snědli ptáci, ptáky snědly kočky, kočky snědli lidi, z odpadu se to dostalo do moře, tam to snědly rybičky, ty doplávaly k Severní Americe a za 20 let začali vymírat orli mořští.

M. J.: No, maximální teplota lidského těla je $42\text{ }^{\circ}\text{C}$, pak už jenom chladnete.

Bathe

M. B.: Ask me a question from the sheet.

F. Ch.: Say something about the town or village where you were born.

M. B.: I can tell you two things about Oshawa. First is anyone born in Oshawa wants to leave as soon as possible...

M. B.: We'll have four groups of five. Actually two of them will be six.

D. H. je o hodině na mobilu.

M. B.: What are you doing?

D. H.: It's just a dictionary.

M. B.: (*vezme její mobil a podívá se*) Dictionary about Daniel Hykl?

Arnot

M. A.: Dělat dozorce v Osvětimi asi není úplně košer.

M. A.: K čemu byly vrbové lesy?

Třída: Velikonoce!

M. A.: Jo, ve 2. století před Kristem byly Velikonoce velký terno.

M. A.: Ti skinheadi jsou takoví srabi, schovávají se za účet *debit 99*.

M. A.: Důležitá byla matematika, nedá se úplně říct matka věd, to byla teologie.

J. Š.: Otec věd!

M. A.: Macecha...

M. A.: No, když se budete chtít stát antisemitou, tak Nový zákon vám dost pomůže.

M. A.: Běžte se podívat někdy do Židovského města na hřbitov. Je tam teda ale dost nekřesťanské vstupné, doslova.

A. T.: Našel jste tu moji přihlášku?

M. A.: Ne, ale já jsem moc nehledal.

Š&VVI

PORGazeen 60: časopis vydávaný studenty PORG Libeň

Redakce: Nikolas Petrov, Eliška Chlebounová, Petra Vávrová, Barbora Smolíková, Petra Mikolášová, Kateřina Jellušová, Františka Tranová, Klára Šimonová, Lukáš Svoboda, Vojtěch Voska

Ilustrace: Petra Vávrová, Františka Tranová, Eliška Hachová

Šéfredaktor(ka): Eliška Chlebounová

Sazba, grafická úprava: Eliška Chlebounová

Ochranný dohled a korektura: Martin Valášek

Hlavní sběratelé Perel: Klára Šimonová, Vojta Voska

Adresa: PORGazeen, Lindnerova 3, Praha VIII – Libeň, 180 00

Ý-mejl: porgazeen@gmail.com.

Cena: 30 Kč

Porgazeen 60 vyšel v prosinci 2014 v nákladu 170 výtisků.